

BEZEVSE

OCENĚNÍ:

Nejlepší časopis středních škol v České republice

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

A je tu tak dlouho očekávané jaro. Že se ta zima ale ozývala, holka jedna, ostatně je úplně stejná jako všechny holky světa, nevěděla, co chce. Tak chtěla letos vládnout, nebo ne?

A jako najust, když jsme po ní toužili, nedala o sobě vědět, snih si škudlila a sýslila pro někoho jiného, ale jakmile pocítila, že už ji nechceme, pěkně vystrčila drápy a ani náhodou ustoupit a sypala a sypala všechny ty nasyslené zásoby. Kdo řídíte auto a odklízíte snih, dáte mi zapravdu, že to bylo neúnosné, a i já, milovnice sněhové nadílky, jsem pěkně skuhrala. Ach jo, jsou mi to na tom světě věci...Raději moje auto zůstane ještě chvíli v zimním obutí, co kdyby náhodou...

Je to už drahý čas, co vyšlo 23. BZV, mám však pocit, jako by to bylo včera. Za tu dobu se udála řada věcí, o některých Vám píšeme, některé zůstanou zapomenuty, proklouzly mezi prsty.

Mám pocit, že už nic neodučím, protože si připadám jako na planetě, kde čas plyne desetkrát rychleji. Je to tak. Když jsem byla malá, vše se mi zdálo ohromné, čas plynul pomaloučku, někdy se dokonce zastavil, to když jsem se na něco moc těšila. Dnes přicházím na stará místa a nestačím se divit, jak se zcvrkla.

Myslím, že díky těmto novinám se i Vy jednou budete moci vrátit na stará místa, přestože budete někde hodně a hodně daleko. A neříkám to jen tak. Bezevšeho se dostává mezi bývalé studenty do různých koutů. Na fotografii vidíte Marka s Klárou, naše absolventy. Jsou právě v Thajsku a čtou si naše noviny, neuvěřitelné. Chystají se do Indie, předtím byli na NZ, v Království Tonga, v Austrálii, Indonésii a Malajsi. Jan Ámos by měl radost!

A co nám přinese toto číslo? Samozřejmě toho bude spousta, budou to Vaše povídky, kousek z cestování Marka a Kláry, příběhy, úvahy, perličky a kresby,... Už se těším, až ještě vlhké noviny provoní náš byt a já budu po sté znovu a znovu číst Vaše příspěvky, které jsem mnohokrát četla při korekturách předtím.

-ŠA-

BEZEVŠEHO OBLETĚLO SVĚT

Ples 2.G

Graffiti

Ples 4.S

Republika

Dnešním číslem Vás bude provázet velikonoční zajiček

Pište nám na elektronickou adresu: bezevseho@sosmgrp.cz

Červená stužka

3. prosince se pět dvojic našich studentek zapojilo do již tradiční sbírky Červená stužka, která se konala u příležitosti SVĚTOVÉHO DNE PROTI AIDS. Sbírkou Červená stužka je nejen sbírkou, ale také osvětovou a informační kampaní.

Studentky – M. Volemanová, L. Hrušková, V. Jelínková, P. Veseloušová, P. Petláňová, M. Štiková, M. Černá, M. Casková, K. Urbancová, K. Grundzová – chodily neúnavně městem, nabízely lidem letáčky, vysvětlovaly aktuálnost a potřebnost boje proti AIDS a prosily o finanční příspěvek formou zakoupení odznaku ve tvaru červené stužky.

Podarilo se jim získat čtyři a půl tisíce korun. Nejúspěšnější byly dvojice M. Casková – M. Černá (1.531 Kč) a M. Volemanová – L. Hrušková (1 239 Kč), ale díky patří všem zúčastněným dívkám.

Získané finanční prostředky jsou určeny na možnost anonymního testování, na organizaci preventivních besed, na bezplatné anonymní poradenství a na provoz Domu světla (= azylové zařízení pro lidi, kteří již HIV onemocněli). Děkuji všem, kdo jste přispěli.

Bc. Lenka Obergruberová, školní metodička prevence

Vyhodnocení dotazníkového šetření mapujícího, které sociálně negativní jevy vnímají žáci SOŠ mgp jako vážný problém této školy

Šetření proběhlo v září 2008 ve všech třídách školy (1.A, 1.S, 1.P, 2.A, 2.S, 3.A, 3.S, 4.S, 2.G). Zúčastnilo se ho 76% žáků školy (v absolutním čísle 159 z celkového počtu 209 žáků) formou anonymního dotazníku rozdaného a vyhodnoceného osobně školní metodičkou prevence. Žáci měli zakroužkovat ze seznamu sociálně negativních jevů ty, o kterých si myslí, že jsou na škole vážným problémem.

Výsledky:

1. Kouření - jako vážný problém vnímá 76 %
2. Konzumace marihuany - jako vážný problém ji vnímá 59 %
3. Pití alkoholu - jako vážný problém vnímá 52 % žáků
4. Krádeže, vandalismus ... - jako vážný problém vnímá 44 % žáků
5. Záškoláctví - jako vážný problém vnímá 36 % žáků
6. Závislost na PC - jako vážný problém vnímá 23 % žáků
7. Konzumace dalších nelegálních drog (kromě marihuany) - jako vážný problém ji vnímá 19 % žáků
8. Hraní na automatech a další hazardní hry - jako vážný problém vnímá 14 % žáků
9. Sebeпоškození - jako vážný problém vnímá 14 % žáků
10. Šikana - jako vážný problém ji vnímá 13 % žáků
11. Rasismus - jako vážný problém vnímá 9 % žáků
12. Rizikové sexuální chování - jako vážný problém vnímá 9 % žáků
13. Závislost na náboženském, politickém a jiném extremismu - jako vážný problém vnímá 6 % žáků
14. Další, neuvedené sociálně negativní jevy - jako vážný problém je vnímá 6 % žáků
15. Poruchy příjmu potravy - jako vážný problém je vnímá 4 % žáků

Vyhodnocení:

Šetření ukázalo, že jako nejfrekvencovanější sociálně negativní jevy naší školy vnímají žáci kouření. Překvapivě už na druhém místě (předstihla i alkohol) se objevila konzumace marihuany, alkohol se umístil na třetím místě. Na dalších významnějších místech se objevily krádeže, záškoláctví a závislost na počítačích.

Bc. Lenka Obergruberová,
školní metodička prevence

PROSINEC AŽ BŘEZEN NA DM (pravidelné zprávičky o dění na DM)

PROSINEC

- zábavná soutěž KUFR
- soutěž o nejlépe vánočně vyzdobený pokoj
- vánoční posezení a vánoční setkání – dárky, vánoční povídky a rozjímání, zvyky, věštby
- předmikulášské rozjímání – verše z dětství, poslech hudby, malování
- artetechy s vánoční tematikou, výroba přáníček
- dokončení turnaje ve stolním tenise
- pravidelné cvičení (posilování)
- „Korálkování“ – vedla Ing. L. Bílková

LEDEN

- arteřletika – „Barevná setkávání“ – téma: teritoriální chování
- výchovné vzdělávací aktivity - VS 3 První pomoc a chování při onemocnění, Pohlavně přenosné choroby, Rodičovství
- besedy o knihách spojené s předčítáním
- třídění odpadu – PET LAHVE
- pravidelné cvičení (posilování)

ÚNOR

- neobvyklé relaxační techniky
- rehabilitační cvičení
- Stezka odvahy spojená s dobrodružným nocováním ve škole
- pravidelné cvičení (posilování)
- třídění odpadu – PET LAHVE
- relaxační večer – Schultzův autogenní trénink, vizualizace, imaginace
- výchovné vzdělávací aktivity Zdravé stravování, Manželství
- sexuální výchova-příběhy z pera sexuologa

BŘEZEN

- výchovné vzdělávací aktivity Koncepce a antikoncepce, Rodičovství, Nevěra
- třídění odpadu – PET LAHVE
- pravidelné cvičení (posilování)
- Já v konfliktu - zamyšlení nad tématem konfliktů v životě člověka, používané strategie, nácvik efektivního řešení konfliktů
- alternativní medicína – relaxační techniky

-lo-

Nevím, kdy vyjde další číslo novin, ale přesto se chci vrátit alespoň malou vzpomínkou k loňským Vánocům na DM.

POOHLÉDNUTÍ

Vzájemně jsme prožili něco, co se naprosto nedá naplánovat.

Přišel Ježíšek s dárčky. Děvčata dokázala ve chvíli upravit klubovnu se stromečkem, s rozsvícenými svíčkami, občerstvením a vůní horkého čaje.

Přiznám se, že jsem trochu s obavami v úvodu setkání zarecitovala F. Šrámka, jeho verše o zimě:

*„Po sněhu půjdu čistém, bílém,
hru v srdci zvonkovou...“*

Dokážou dnešní studenti naslouchat poezii? Nezesměšním sebe, nebude vše až příliš patetické? Nejen že přijali vše s nadšením, ale vytvořila se krásná atmosféra vzájemného porozumění, chvíle v pravdě vánoční.

Při rozdělování žertovných dárčeků, které jsem pro „děti“ připravila, dokonce zarecitovali. Prvandy pohotově zareagovaly a složily básničku svou:

*„Vánoce na intru zažijeme prvně
a je nám z toho tak trochu divně.
Venku sněží snížek bílý.
Lidi z intru si spolu zpřijemní chvíli.
Na Vánoce teď myslíme
a vše ostatní již zaspíme.
Tohle je radost a smích.
Tohle je čas o Vánocích.“*

Obrázla jsem i osobní dárek, který někdo na rychlo podstrčil, aby i paní vychovatelce udělal radost. Dáreček, vlastní výroby, který byl připraven nejspíš pro někoho blízkého. Podstrčil ho šikovně za všechny. Verčo, díky! Vlastně, díky všem.

Po nadílce se někteří rozešli a ti, co zůstali, si dlouho do noci vyprávěli o domově a vánočních zvycích.

Bylo to moc hezké. A víte, co je darem největším? Společně prožité chvíle, které zůstanou v našich srdcích a budou tak tvořit třeba jen střípek ze vzpomínek na tuto školu.

vychovatelka Jana Trejtnarová

Na exkurzi u „našich“ v Irbisu

Den před svátkem všech Pepíků vyjel šestnáctimístný tranzit do tiskárny „Irbis“ v Liberci a po krátkém bloudění dorazil na místo. Z autobusu vyskočilo dvanáct zdatných tiskařů, dvě půvabné knihačky a dva zvědaví učitelé. V tiskárně nás mile přivítali a začala prohlídka. A rovnou od toho nejmodernějšího: plně automatizovaného osmibarevného ofsetového archového stroje Komori.

Náš absolvent Tomáš Matějka nám ochotně předvedl, co dokáže. Příprava stroje včetně výměny forem byla bleskurychlá. Tiskařům zářily oči.

Další cesta vedla k dokončujícímu zpracování. Tentokrát se o nás postaral pan Martin Mráz (také absolvent naší školy). Ukázal a vysvětlil práci jednotlivých strojů: mimo jiné, stroj na lepenou vazbu, moderní falcovačku a také sítotiskový stroj, který v tiskárně používají na

UV lak a potisk textilu. U tohoto stroje pracoval další z našich bývalých studentů David Straník. Na závěr jsme prohodili pár slov s majitelem tiskárny Jirkou Uhlířem (jak jinak než dalším absolventem), který nás srdečně pozval na další návštěvu.

Děkujeme, moc se nám u vás líbilo.

-AGA-

REPUBLIKA

Dne 9. března podnikla naše škola exkurzi do Národního muzea v Praze. Výstava „Republika“ zachycuje příběh první československé republiky. Výstava se vrací do období první světové války, která přinesla zásadní změny ve vývoji celé Evropy. Rozbití Rakouska-Uherska a vznik samostatného Československa tvoří základní kapitolu našich novodobých dějin a tzv. první Československá republika je považována za zlatý věk české a slovenské státnosti. Architektonické řešení výstavy vtahuje návštěvníka do světa obyvatel mladého státu, jejich ideálů, starostí, zábavy a smutku. Samostatně představuje dva odlišné světy - život ve městě a život na venkově.

Jakub Jandera, 1.S

Jak dokumentujeme život ve škole

V posledních týdnech jste si mohli všimnout mě a mých kolegů, jak chodíme po škole s foťákem a kamerou a dokumentujeme veškeré dění kolem sebe. Byli jsme vám v patách o přestávkách, při hodinách, na tělocviku, na odborném výcviku a i při obědě. Stranou jsme nenechali ani učitele, které jsme dokumentovali při vyučování, při dozoru na chodbách, v kabinetech a též v jídelně. Nezapomněli jsme ani na mistry odborného výcviku a také jsme nahlédli s kamerou a foťákem pod pokličku kuchyně při přípravě i výdeji stravy. Dále se ještě chystáme na internát, do ředitelny a pronásledovat vás budeme i při dalších školních akcích, jako jsou exkurze, výlety atd. A proč to vlastně všechno děláme? Na žádost pana ředitele, máme za úkol vytvořit propagační multimediaální DVD, které by mělo oslovit budoucí žáky, jejich rodiče i širokou veřejnost (úřady práce, výchovné poradce na ZŠ, tiskárny, reklamní agentury atd.). Tento plán tu byl již před dvěma lety a měli se do něj pustit učitelé, ale nějak se ho zřejmě nepodařilo uskutečnit. Nyní na tom pracuje realizační tým, který se sestavil v měsíci únoru a mohl se do něj přihlásit kdokoliv z vás. DVD by mělo obsahovat všeobecné informace o škole (ubytování, stravování, odborný výcvik, zájmová činnost, správa atd.) i o jednotlivých oborech, dále fotografie a sestříhaná videa. Měl by to být takový průřez naší školou očima studentů. Nyní jsme ve fázi shromažďování a pořizování podkladů, poté je budeme zpracovávat a následně musíme vše zkompletovat do konečné podoby. Hotovo by mohlo být do konce května. Uvidíme, jak to pošlape. A po DVD se možná vrhneme i na tvorbu nového designu našich školních webových stránek, které již nutně potřebují změnu. Celý realizační tým vede náš bývalý student Martin Šimek a další členové jsou: Jakub Žirovnický, Markéta Krejčíková, Dominika Skubová, Lenka Hrušková, Kateřina Urbancová, Karolína Boháčová, Michala Volemanová, Jakub Vaněk, Jakub Rodina.

Za realizační tým Jakub Žirovnický, 3.S

SLOVO DALO SLOVO

Otázky pro Kateřinu Reiserovou

Tak koho jsme ještě nevyzpovídali, napadá mě, když kráčím po schodech do ředitelny. Ano, je to nenápadná osůbka, která sedí v kanceláři před ředitelkou, paní Kateřina Reiserová, sekretářka, personalistka, asistentka.

Katko, které pojmenování je vlastně správné? Co je náplní tvé práce?

Sekretářka, personalistka, asistentka – vše je správně, oficiální název mého zařazení je Personalistka - administrativní pracovnice, více méně obstarávám administrativní záležitosti školy, a to sice, co se týká žáků, jejich rodičů, a spolupracuji s úřady, se kterými je nutné řešit určité věci, které se týkají našich žáků. Obstarávám náš informační modul Bakaláři, kde se uvádějí veškerá data žáků i zaměstnanců školy, díky tomuto info systému máme rychlý přehled o datech, která jsou potřebná k jakémukoliv účelu, a to jak pro přípravu nových uchazečů, žáků školy, až po absolventy naší školy. Důležitou součástí personální práce je komunikace mezi učiteli a rodiči a řádné podávání informací v běžných záležitostech školy.

Co tě k nám přivedlo? Jak ses o volném místě dozvěděla?

Než jsem nastoupila do SOŠmgp, pracovala jsem jako OSVČ – reklama a marketing, jednalo se o reklamy na auta, informační desky a výlohy – pracovní činnost s fólií. Práce jako taková se mi líbila, ale byla velmi náročná na čas a mou fyzickou sílu, proto jsem se rozhodla, že si budu hledat zaměstnání, a to nejen z výše uvedených důvodů, ale také proto, že mi chyběl pracovní kolektiv, komunikace a tak trochu jistota. I když dnes je vše nejisté.

O volném místě jsem se dozvěděla náhodou. Jedna moje hodná teta věděla, že se účastním konkurzů a hledám si zaměstnání, a ta se o tomto volném místě dozvěděla, jak to nevím, každopádně mi zavolala, a tak jsem se vydala do školy. Proběhl rozhovor mezi mnou a panem ředitelem Kubešem, vše, co řekl a konstatoval o práci, kterou jsem měla vykonávat, mi sedělo, až na čtyřhodinovou pracovní dobu, která v té době nebyla až takovou překážkou, protože jsem měla ještě svou práci doma. V každém případě jsem netušila, že rozhovor, který jsem absolvovala, je jen malou částí výběrového řízení. Za týden mi zavolal pan ředitel, že mohu nastoupit, tak se započala moje nová cesta do školy 4. března 2008.

Už sis u nás zvykla? Líbí se ti tu? Je něco, co bys chtěla změnit?

Jestli se mi tu líbí? Dá se na to odpovědět jednoduše: ANO. Nevím jestli jsem si zvykla tak, jak bych to bez problémů svedla před lety, s přibývajícím věkem mi zvykám na nové skutečnosti déle. Avšak v tomto případě hraje velkou roli to, s jakými lidmi pracuji. Prvních pár měsíců jsem si připadla jako Alenka v říši divů, v tak velkém kolektivu, jako je tento, se nena-

chází zloba ani netaktnost vůči druhým. Předpokládám, že velkou vahou je to podmíněno tím, že tento kolektiv je dlouhá léta pracovní spjat, vidím zde úctu, loajalitu, solidaritu a souhru. Aspoň to tedy tak vidím ve velké míře u nás na sekretariátu.

Co bych chtěla změnit? Dvě věci. Za prvé svou pracovní dobu. Předpokládám, že pro mě časem bude existenčně nutné pracovat na plný úvazek. Za druhé více žáků na škole. Ani jedno není na mě. Jen trochu to mohu ovlivnit svou prací, a to je jak kapka v moři.

Co naši studenti, vím, že občas s nimi jednáš, předáváš jim různé písemnosti, jak s tebou jednájí, máš nějakou zajímavou zkušenost?

Co naši studenti? Přijdou se mnou do styku velmi málo, zkušenosti mám celkem nulové, ale velmi mi někteří z nich připomínají mého sedmnáctiletého syna, takže je беру tak, jak jsou. Pokud s nimi přijdu do styku v jakémkoliv směru, jsou skoro vždycky slušní a ochotní spolupracovat. Jedinou větší zkušenost mám ze psí služby z DM, kam občas chodím zaskakovat, když je potřeba někoho zastoupit. Více méně jsou to neaktivně odsezené hodiny, kdy figuruji jako hlídač a ne vychovatel. A v tomto směru mohu říci, že jsou studenti velmi samostatní, někdy mám pocit, že oni vedou mě a ne já je, když je něco potřeba. Jako třeba najít něco... Mám tam odtud jednu historku, aneb vypadlé rameno. Přišel za mnou na vychovatelnu žák s tím, že zabil kamaráda, tak jsem odpověděla ať ho jde zase vzkřísit, brala jsem to jako fór: „A co na to paní na hlídání“, jenže on stál jak opářený, a že teda opravdu někomu ublížil a vyhodil mu rameno, úplně. Takže jsem vešla do pokoje plného vysokých a vykulených kluků, kteří nevěděli, co s „kámosem a jeho vyhozeným ramenem“, a moje psí služba se otočila v pečovatelskou péči, zavolat záchranku, najít doklady, dát „zabitému kamarádovi“ napít a obléci ho. Panika? Nebyla, jen trochu zmatek, jestli ho mají kluci odvést sami, neboť je jim nad 18 let a oni přeci mají řidičáky, chtěli se taky postarat a měli o něho strach. Po dohodě s panem ředitelem přijela záchranka. Od té doby se tahle parta kluků z 2.G chová k mojí osobě trochu jinak. Jak? Takové to poznání v očích, že už mě znají. A to u těch ostatních nevidím.

Samozřejmě se tě zeptám na rodinu, děti... Rodina jsou moje dvě děti - tedy dva kluci. Víta (17) a Jirka (10). Víta je žákem na Střední škole cestovního ruchu a služeb ve Varnsdorfu v oboru Informatik v ekonomice, a to druhým rokem. Jiřík chodí na ZŠ Tyršova do čtvrté třídy. Oba dva jsou pěkní lumpíci i moje štěstí. Oba

Kresba: Another True Story

dva mi dělají starosti a radosti všední i nevšední. Každopádně se mnou dělají všechno. Víta ve svých sedmnácti letech dovede obstarat běh domu, co se týká mužské práce, uhlí, dřevo, menší opravy, dovede i vařit, na druhé straně se nenechá zahanbit a plně užívá svých sedmnáctin k přírůstku svých šedivých vlasů a žádná lumpárna mu není cizí. Jiřík je na půl malý kotě a na půl pěkný čertík. Co jsem si přála (a u Víty by to asi šlo), aby studovali, díky škole, na které je, a jeho přístupu k učení, se to v žádném případě nepovede. Počkám si až bude dospívat Jiřík.

Žijeme v rodinném domě společně s mojí babičkou, a tu mám moc ráda. Je moc hodná a je velmi stará. Trochu zmatená stářím, a tak mi taky připravuje starosti i radosti. Fyzicky je na tom velmi dobře, jen někdy někde zapomíná celou svou hlavu a já si pak říkám, no to by člověk nevymyslel, tohle píše život sám.

A co tvoje zájmy?

Moje zájmy jsou ve větší míře spojené s mojí rodinou, s babičkou i s klukama. Pracujeme na zahradě, máme velké skleníky a v něm pěstujeme rajčata, okurky, papriky a občas i slunečnice, když nám upadne semínko, já se snažím pěstovat kytičky a občas mi to i vyjde. Mám ráda rekreační sport, horské kolo, plavání (bazén i rybník), na zahradě pinčes (amatérský), turistiku, v zimě brusle, a to chodím s malým Jirkou, protože Víťovi už dávno nestačím, občas lyže, dříve jsem jezdila hodně, poslední dobou moc ne. A v zimě mě baví korálky, tak sem tam něco upletu, a čtu. Mám ráda pohádky, a tak čtu S. Kinga, a mám ráda knihy od Barbary Erskinové – zpravidla historie středověkého Skotska zahalená do tajemna mystiky a přitom podložená skutečnými fakty o historických postavách, událostech a prostředí. Taky mám ráda Foglara a Cooka. Nevím jestli vám to vůbec něco řekne, ale pro mě to jsou dobří společníci pro moje tiché chvíle. To je asi tak všechno o mě, v kapsním vydání.

Děkuji za rozhovor -ŠA-

Otázky pro Kateřinu Moňakovou

Od pololetí nastaly u nás malé změny, které zahýbaly rozvrhem. Místo paní Katřiny Bémové u nás učí německý jazyk paní Kateřina Moňaková.

Katko, jak ses dozvěděla o volném místě a s jakými pocity jsi sem přišla?

Jak jsem se dozvěděla o tomto místě?...tak to bylo od Lucky Bílkové... :)

Jak se ti učí, co třídy, jsou mezi nimi nějaké rozdíly? A co jednotliví studenti, už tě někdo rozčilil, nebo naopak obohatil, pobavil, rozesmál...?

Učí se mi dobře, mezi třídami zvláštní rozdíly nejsou, někde se zlobí více, někde méně, ale vzpomeňme si na naše školní roky, taky jsme určitě nebyli svatí... Kdo mě pobavil?... no spíše jsem asi já musela pobavit studenty nebo snad „vystrašit“ hned první den, kdy jsem suverénně vtrhla do 2.G a představila se, že jsem jejich nová němčinářka.

Jsi tu teprve velmi krátce, takže bude asi těžké říct, co je tady ve škole dobré, nebo špatné. Přeci jen se ale zeptám, jestli je něco, co bys tu změnila, nebo naopak neměnila, protože se ti to líbí. A vůbec, jak se ti u nás líbí? Máš nějaké srovnání s jinou školou, žáky, kolegy...?

Máš pravdu, jsem tu vážně ještě krátce, ale mám pocit, že bych neměnila nic, zdá se mi vše v pohodě. Líbí se mi tu.

Co jsi dělala předtím, než jsi začala učit u nás?

Tak má poslední práce byla v Praze v jedné firmě a byla jsem na pozici manažerky.

Máš nějaké děti, jaká je tvá role matky?

No ano, mám jednoho dvanáct a půlletého pubertálního synka, jmenuje se Olin a má

Kresba: Another True Story

role? No vlastně mám ve svém životě dvojroli, takže si dovedeš představit, jak to asi funguje. Ráno vypravím Olina do školy, a když se pak vrátím z práce, musím naštípat dřevo a roztopit v kamnech...opravdu se nenuším...)

Samozřejmě se zeptám na tvé chrt, protože jsem nevěděla o tvé vášni. Vůbec nic o tomto druhu psa nevím, a proto budu ráda, když nám sdělíš vše o svých miláčcích, denním režimu, soutěžích, kadeřnicích, porotách a tak vůbec...

...Jéje, tak vše o mých chrtch tu asi nestih-

nu říct, protože by na to nestačil tento časopis...))....Ale ráda něco málo o svém velkém „koní“ řeknu: chovám afgánské chrt, máme doma tři. Jezdím s nimi na výstavy nejen v ČR, ale hlavně do zahraničí. Samozřejmě, když chci úspěchy, musím se svým psům hodně věnovat, každý týden koupat, mít kvalitní kosmetiku, protože, když je nekvalitní, odrazí se to na špatné srsti. Na každého ze svých chrtů mám jinou kosmetiku, je to vlastně taková alchymie, než sami zjistíte, kterému co vyhovuje..a to mají ještě speciální vitamíny na srst, aby ji měli krásnou a dlouhou.

Denní režim?... no, pacholci mě budí každý den ráno už před šestou hodinou, a to i o víkendu, ale už jsem si zvykla.

Co se týče výstav, snad ani moc mluvit nebudu, panuje tam stejná politika jako všude jinde, laik, který do toho nevidí, by neuvěřil.

No nakonec snad ještě povím, že afgán je velmi zvláštní zvíře. Majestátní, hrdý, když se na vás dívá, kouká jakoby skrze vás, málokterého naučíte poslušnosti. Odpradáva byli učeni sami se rozhodovat a to v nich je stále, takže kdo by chtěl psa, který by na slovo poslouchal, tak nepožívat chrt...), člověk se musí naučit žít vedle nich. I já jim pomalu přizpůsobila svůj život, jako mnoho jiných chovatelů. Jsem šťastná a jiné psy bych nechtěla....málem bych zapomněla, máme ještě jednoho pejska, naší úplně první psí členkou se stala čínská naháčka, která se dnes už skoro tváří po boku chrtů jako oni. No vidíš, jak jsem se rozpovídala, a to bych mohla povídat o chrtch hodiny a hodiny....

Chtěla bys vzkázat něco studentům?

No, ráda bych jim vzkázala, že je mám všechny ráda, i když se tvářím přísně..., ale ať se koukají učit....:)))

Moc ti děkuji za rozhovor. -ŠA-

Turistický kurz - Jetřichovice 2009

Místo: Jetřichovice, areál SPOBYT
Termín: 13. -19. června 2009

Ubytování ve vlastních stanech

Strava: každý si vaří sám z vlastních zásob na PB vařičích, možnost stravovat se v restauraci v areálu.

Doprava po vlastní ose

Náplní kurzu je pěší turistika, cykloturistika, volnočasové aktivity

MATURANTI NA POTÍTKU

Pomalou ale jistě se blíží období skládání maturity, a proto jsem se rozhodla vyzpovídat hrstku maturantů (Martin Marek, Zdeněk Svejkovský a Rostislav Myšička ze 2.G a Zuzana Peková ze 4.S).

1. Jak se cítíš před maturitou?

Martin: Před maturitou? To zní, jako by byla za chvíli... a ona vlastně je. Nicméně zatím žiju beze stresu, ten bude na místě skutečně až před maturitou. Navíc, venku to začíná vonět jarem...

Zdeněk: Necítím se, možná to jiní cítí jinak, ale já se necítím. Revolta proti potu je zbytečná, připravujete se o mnoho trapných a komických situací, které byste mohli v budoucnu zažít, ale přejdeme k citům. Cítím se docela divně. Zrovna nedávno jsem viděl nějakého iluzionistu, jak v parku přetřhl dívku na půl. Nic pro příznivce „Kill Billa“, žádná krev, ale na rozdíl od tělních ostatků ve filmu, se tyto nově vytvořené dvě půlky rozhodly odejít, tedy spíše jen horní část s hlavou, torzem a rukama, nohy jen tak přešlapovaly na místě, byl to tedy jen pohyb relativní, jako například když jste v posilovně a jedete na rotopedu.

Rostá: Cítím se střídavě a tudíž bídě.

Zuzka: Abych pravdu řekla, ještě si ani moc neuvědomuji, že už je maturita tady. Učím se většinou jen na písmečky do školy nebo opisují okruhy. Ale že bych se nějak moc učila, to se říct nedá.

2. Čeho se nejvíce bojíš?

Martin: Zaspání a pozdního příchodu...

Zdeněk: Bojím se mnoha věcí, třeba talíře. Na stole se tváří docela neškodně. Když je v něm navíc i dobré jídlo, byl bych si ho snad i zamiloval, avšak když na mě letí, je to pocit přinejmenším nepříjemný. Jen málo lidí neuhne, nebo se o to alespoň nepokusí. Také se bojím toho, že třeba usnu dřív než splním vše, co jsem chtěl. Často se to stává, přesně když mi končí zábava a začínají povinnosti.

Rostá: Bojím se různých věcí, jednou z nich jsem třeba já. :)

Zuzka: Bojím se nervozity u ústní zkoušky. Sami učitelé říkají, že je to takový hlavní nepřítel dobrých výsledků.

3. Příprava je jistě velmi náročná, a tak se čas od času hodí nějaké to odreagování. A proto se ptám: „Jak se nejlépe odreaguješ ty?“

Martin: Sex – drogy – rock'n'roll – a to všechno nejlépe s Iggy Popem.

Zdeněk: Odreagování je sám život. Je to jakési mezidobí mezi věčností a věčností. Ještě pár desítek let a vrátím se k tomu, co jsem dělal předtím. Ted' mám ale pauzu.

Rostá: Jak odpočívám? Buď u rozdělaného plátna nebo u rozebraného kola případně u naražené bečky.

Zuzka: Já chodím na pívko s kluky ze třídy. Nejde samozřejmě jen o to pívko, ale i o to sejít se a „pokecat“. Moc mi tím pomáhají a tímto jim děkuji.

4. Máš nějakou taktiku, jak se naučit tolik věcí?

Martin: Naučit se to všechno je v mém případě nemožné – ostatně to jsem i já, jelikož jsem si na přípravu nechal posledních několik týdnů. Budu ale hájit pravidlo naší třídy, tedy „pozdě, ale přece“. Věci na poslední chvíli mi většinou vyhovují. Navíc za komíny je opravdické úplně všechno...

Zdeněk: Učím se tak, že učím jiné, ve skutečnosti se tím učím hlavně já. Je to sobecké, povýšené, ale na povrchu vznešené a já mám takové hrátky rád. Nikdo mi to zatím nezazlíval, takže se vlastně mohu stále považovat za toho hodného.

Rostá: Ani Napoleon neprozradil svou strategii Belgičanům, nežli je začal „kosit“.

Zuzka: Taktiku žádnou nemám. Když se něco učím, tak to přepisují, ale jak se naučím takové množství najednou, opravdu netuším.

5. Nakonec bych se zeptala, jestli bys něco nevzkázal(a) budoucím maturantům či těm nynějším, nějakou radu či povzbuzení...

Martin: Věřte si, nepodceňujte se, na komisi se usmívejte – to vám čtyřku zaručí. Zbytek záleží na vašem vědění.

Zdeněk: Někdy je lepší sklenička whisky v hlavě, než louže v kalhotách. Dále už jen připomenu pár nepravdivých mýtů. Učitelé a přísedící mě kousnou, potítko bude odpor- ně propocené, holky nekaj, až vyrostu budu kosmonaut(ka), svět byl dříve čenobílej, a když brečíš, tak pak méně čuráš.

Rostá: Nežli začnete řešit něco, na čem vám záleží, uklidněte se ještě předtím než něco uděláte. Dejte si třeba pár piv nebo si jen „cvakněte“, ale ne zase tak, aby bylo z vás špatně celé komisi.

Zuzka: Takže... Vážení studenti, k tomu učení. Vždy všechno noste na hodiny paní Šabato- vé, snažte se neusnout u pana Meissnera a v zápisech paní Galbavé si vždy vynechejte dvě stránky volné, protože za měsíc paní učitelka přijde a doplní vám látku. Jinak si užívejte času studia tady, protože „polygrafka“ je nejlepší škola, jakou jste si mohli vybrat, a i když se těšíte, jak vypadnete, stejně se vám zanedlouho začne stýskat, protože je to tu prostě super!

-mišča-

Témata maturitní písemné práce z jazyka českého ve školním roce 2008/2009

Mé milé druhé já
(Vlastní charakteristika s prvky úvahy)

Bez snů a ideálů nelze být člověkem
(Úvaha)

Předsednictví ČR v EU
(Pracovní program a priority ČR během předsednictví v Radě EU- referát)

Moje reforma školství aneb co mi škola dala a vzala
(Článek do školního časopisu)

INTERNÁT NEBO VĚZENÍ

Rád bych decentním a slušným způsobem zkritizoval poměry na chlapeckém internátu, kde kontinuita našeho setrvávání nabírá nejistého směru. Vedle neustále zapáchajících toalet, malých přidělů jídla k svačině, která je pro většinu z nás vedle večere jediným jídlem, a mnohdy bezdůvodně zaražených vycházek je zde jistě nezapomenutelný fakt, že si zde člověk připadá jako ve vězení, které připomínají mříže ve většině oken, což dodává nepříjemný pocit jisté svázanosti. To, co se nám nelíbí, zde rozvedu do bodů:

1. Pokud máme školu, smíme na snídani pouze od 7.00 do 7.15, což je pro většinu naruživých spáčů v našich řadách nepříjemné.

2. Během každodenního bodování úklidu se srážejí body za takové prkotiny jako špatně urovaná deka, nebo ručník na židli...

3. Velectěné vychovatelky mají ohledně hudby hrající na našich pokojích názory natolik rozdílné od těch našich, že nám jednoduše přikazují hudbu ztlumit, nebo vypnout úplně.

4. Po večerce je člověk rád, že si může pustit hudbu do sluchátek. Pokud by se snad opovážil tvořit něco na notebooku, byť potichu, a vychovatelka ho nedejbože přistihla, má problém a počítač musí odvézt...

Takto bych mohl pokračovat do nekonečna. Naše práva na internátě se zdají být zanedbatelná a nepodstatná. Poměry připomínají spíše věznici, nežli ubytování žáků střední školy, za které platí nemalé peníze, přestože kvalita je zde s cenou neúměrná.

O. Junek, 2.S

Ahojte novináři, tak jestli Vám to udělá radost, tak se vám hlásíme s malým článkem do nejlepšího školního časopisu :-]

Deset dní v Bangkoku

Tak se vám zase po delší době hlásíme... že už jste zapomněli? Byli jsme na Novém Zélandu, navštívili jsme poslední ráj na zemi Království Tonga, nakoukli do kultury Aboriginců, nečichli jsme první asijskou zemí Indonésií, odpočinuli jsme si v Malajsii a teď se touláme po Thajsku, kde je právě rok 2552.

Právě se nacházíme v Bangkoku, často se překládá jako město andělů, ač nechápeme proč, a také se o něm říká, že nikdy nespí. O tom jsme se mohli ostatně přesvědčit už první den, kdy jsme ve tří hodiny ráno do BKK dorazili stopem. Barevné taxíky jeden za druhým korzují po silnici, v závěsu uječené tuktu-

ky a my nemáme ani na té lavičce chvíli klidu odpočinout si pár hodin, než bude světlo. Nechce se nám platit za pár hodinami spánku někam, kde nevíme kolik si budou účtovat. Po chodníku se proměňují Thajci, jakoby se procházeli po módním molu. Stejně tak i vypadají, nastrojení, nečesaní a voňaví. Ženy s podpatky a muži s kosmickými účesy. Docela legrace, říkáme si. To tu jsme teprve hodinu. S vycházejícím sluncem se začínáme těšit na mnichy v oranžových hábitech, kteří si půjdou pro svou ranní almužnu. Místo toho si přišel pro svou almužnu první žebřák, klečel na kolečkách a prosil. Bože, nemá dlaně a naznačuje že má hlad. Dáváme mu své jídlo a nějaký drobak. To to hezky začíná, já to nemůžu vidět, ale peněženku bezdennou nemáme a žebřáků a majitelů kelímku se se světlem začne rojit víc a víc. I to je jedna z tvaří andělského města a buddhistické země.

Popadnem neprané batohy a jdeme se nejdříve posilnit a dostaneme pidi oranžový Thajský čaj. Jak dosáhli téhle barvy, je nám záhada. Hledáme v bludišti ulic a uliček co možná nejlevnější ubytování. Z jistých důvodů (bublání v břiše) zakotvíme v prvním trochu dražším, ale na odpočinek ideálním Guest Housu. Jen co se prospíme, vyrazíme do ulic objevovat BKK a najít si něco ještě levnějšího. Thajec na ulici nás zdraví „Good Morning“ (přitom jsou asi tři hodiny odpoledne). Říkáme si, že si asi dělá legraci, protože si myslí, že jsme jedni z těch, co flámuji dlouho do noci a pak prospí celý den.

Zalezeme do snad nejslavnější ulice BKK Khao San a tam se to hemží nejrůznější směsicí exotů ze všech koutů světa, krásné Thajky jdou zavěšené do svých oteklých ale bohatých bělochů, různí tvorečkové, u kterých není poznat, zda je to muž či žena (někdy oboji), stánky s jídlem všech chutí a vůní i smradu, ovocem, hmyzem jako svačinkou, korálky, oblečením všech barev a vzorů, stánky kde vám na počkání přímo na ulici zadradují celou hlavu, za půl hodiny jste vlastníkem jakéhokoliv průkazu (novinář, řidičák...), do toho tu jezdí tuktučky a cinká zmrzlinář... páni, to je materiál na focení. Tak tady chvíli pobudem, říkáme si. Že tu ale nakonec zůstaneme deset dní, to nás ale nenapadlo.

Náš nejnavštěvovanější stánek byl pojízdný se smaženými nudlemi, mořskými potvarami a křupavými jarními rolkami. Snídaně si žádala změnu, a tak jsme trochu mastňácky zašli na cornflaky s ovocem nebo na „párek v rohlíku“. Pečivo a mléko tu dost tvrdě bojuje o své místo. Ještě že ta rýže se dá jíst na 100 způsobů. A rozhodně nezapomeneme na typickou thaj polívku TOM YUM. Propotili jsme košile, ale byla výborná.

Ubytování jsme nakonec našli za 150 B (100 batů je asi 65 Kč), a tak se na další dny přesouváme do malého, ale útulného pokojíku v klidném prostředí, stranou od rušných turistických ulic.

Důvodem našeho delšího pobytu v této světové metropoli byla indická ambasáda :-]. Indie je totiž jednou z našich dalších destinací v Asii, ale u nás doma byl problém s výjezdem víz a tady to udělají do pěti dnů. A tak čekáme. Původně jsme měli trochu jiný plán, ale na úřadě nám zamíchali pořadím, a tak jsme se rozhodli to nehrotit. Navíc cítíme, že si potřebujeme chvíli odpočinout, což je další důvod, proč zůstat déle. I když BKK pro odpočívání asi není tím pravým místem. Nakonec ale proč ne... v parku u řeky je příjemné a pořád se něco děje. Když se hromadně pod širým nebem necvičí aerobic (a to i pánové a ninjové), tak si kluci všeho věku předávají své triky v breakdancu. Jindy se tou nejrušnější ulicí projde sluně, které se asi diví vykulenými očkami,

co je to za hluk, až mu z toho vstávají všechny štětiny na těle. Sáhli jsme si pro štěstí. Slon je jeden z thajských symbolů a paradoxně jsme na něj nenarazili v přírodě, ale ve velkoměstě?! Nebo si na Khao San nacvičuje svou roli piráta z Karibiku chlapík, který jako by z oka vypadl Johnnymu Deppovi. Bangkok je zkrátka jedno velké barevné a hlučné představení.

Ale není to jen jídlo a zábava, které vládnu Bangkoku, jsou to i otravní komáři a některé z nich přenášejí nemoce, jako jsou malárie a méně nebezpečná, leč stejně nepříjemná nemoc, horečka Dengue. A právě díky ní jsme si ještě nedobrovolně prodloužili pobyt. Ale nakonec jsme si přeci jenom dobře odpočinuli a zase pomalu začali nahlížet do mapy, kudy a kam dal...

BKK budeme mít ještě dlouho uložený v paměti ve všech smyslech, a ač nemáme moc tyhle obr města rádi díky hluku, smradu, labyrintu mezi mrakodrapy, milionům lidí a celkovému stresu..., tak tady se nám vcelku líbilo.

Tak my si zítra zase sbalíme ta svoje fidlátka a pojedeme na sever k zlatému trojúhelníku, kde se kdysi na trase Barma - Thajsko - Laos pašovalo opium.

Tak ahoj Vaši EMK

Daruji, daruješ, darujeme

Rozhodla jsem se, že se zeptám třech svých kolegů na zajímavou věc. Málokdo totiž víte, že patří mezi dlouholeté dárce krve. Jsou to Ing. Lucie Bílková, pan Erich Meissner a Mgr., Bc. Jiří Uher.

1. Jak Vás vůbec napadlo dávat čas od času krev?

J. U.: Kdysi jako mladého studenta mě napadlo, že člověk nikdy neví, kdy bude krev sám potřebovat, a že je tedy vhodné se přičinit.

E. M.: Krátce po maturitě jsem měl vážnou dopravní nehodu, při které jsem potřeboval transfuzi krve. To byl jeden z důvodů darovat krev druhým. (Pan E. Meissner má za sebou více jak šedesát odběrů, jak vypátrala redakce.)

L. B.: Oslovila mě kamarádka, že jezdí dávat krev a jestli nechci jezdit s ní. V transfuzních stanicích vidíte všude výzvy, abyste s sebou příště přivedli své přátele, protože dárců je stále málo.

2. Jak často jezdíte k odběru a kam?

J. U.: Zhruba jedenkrát za tři až čtyři měsíce do nemocnice v Děčíně.

Ta také organizuje svoz dárců z celého Šluknovského výběžku.

E. M.: Jezdím pravidelně od svých dvaceti čtyř let, a to dva až třikrát do roka na základě pozvání do nemocnice v Děčíně.

L. B.: Jezdím asi třikrát do roka do Ústí nad Labem. S holkami to pojmem vždycky jako výlet.

3. Dáváte krev zdarma?

J. U.: Samozřejmě zdarma. Nic jiného pro mě nepřipadá v úvahu.

E. M.: Beru to jako samozřejmost.

L. B.: Samozřejmě, i když je třeba upřesnit, že za každý odběr stát odečítá 2 000,- Kč ze základu daně a některé pojišťovny (VOZP) dávají například za každý třetí odběr finanční odměnu a nějaké vitamíny.

4. Je třeba mít nějaká lékařská vyšetření, nebo může dávat krev úplně každý, myslím, že to tak jednoduché nebude. Myslím, že jsem slyšela, že např. nemůže dát krev ten, kdo už někdy dostal transfuzi, a také asi záleží na krevní skupině, některá je vzácnější...

J. U.: Úplně každý to může zkusit. V transfuzní stanici se však vyplňuje poměrně dlouhý dotazník s čestným prohlášením a mnohé okolnosti vašeho zdravotního stavu vás mohou vyloučit. Jsou to různé choroby chronické, ale i jednorázové (např. i chřipka) a celá řada dalších vlivů, jejichž vypsání by bylo nad rámec tohoto povídání. Navíc ve stanici také probíhá základní lékařské vyšetření a zkušební odběr krve a opět vás může ledascos vyřadit, např. krevní tlak, nesprávný krevní obraz, horečka, apod. Co se týče transfuze krve, myslím, že nevyřazuje dotyčného dárce navždy, ale asi na půl roku od podání.

Krevní skupiny jsou jak známo čtyři: 0, A, B a AB, přičemž nejvzácnější je skupina AB, takže by se zdálo, že je vyhledávanější. Ale není to úplně pravda, protože nejvíce žádaná je skupina 0, jelikož její majitel je univerzální dárce a může za splnění dalších kritérií, jako je např. shodný krevní RH faktor, dávat krev i všem dalším skupinám. V současné době jsou na transfuzních stanicích vítáni všichni dárce, neboť krve je trvale málo a nelze ji v krevních bankách uchovávat donekonečna.

E. M.: Podmínkou stát se dárce je být plnoletý a zdravý. Před každým odběrem musím vyplnit sáhodlouhý dotazník a projdu základním zdravotním vyšetřením. Transfuzi jsem po úrazu měl a darovat krev mohu. Krevní skupinu mám 0 Rh +.

L. B.: V Ústí je to podobné – dotazník, vyšetření krve a pohovor u lékaře. Mám krevní skupinu B Rh +.

5. Naposledy se zeptám, jestli je třeba mít v předvečer odběru nějaký zvláštní režim, např. stravovací, a jak je to po odběru, jak se cítíte a jestli pak dodáváte tělu nějakou jinou stravu, abyste doplnili energii?

J. U.: Asi čtrnáct hodin před odběrem se nesmí jíst nic tučného a pít alkoholické nápoje.

Já osobně se po odběru cítím dobře, člověk je asi o čtyři decilitry lehčí. Samozřejmě je po odběru dobré se najíst a napít, popřípadě doplnit železo. Přímo v transfuzní stanici obdržíte po odběru svačinu, která osahuje i nějakou energeticky výživnou sladkost a také teplý nápoj, většinou kávu. Pokud je člověk zdravý, dostane se tělo do normálu během několika hodin až dnů.

E. M.: Při každém pozvání na odběr je dárce upozorněn, aby před odběrem nejedl nic tučného a nepil alkohol. Při počátečních odběrech jsem se cítil unavený, ale tělo si na pravidelné odběry rychle zvykne.

L. B.: Po odběru dostaneme svačinu, a pak vyrazíme na nákupy. Večer jsem K. O., druhý den je ale už vše v normálu. Snažím se ale doplňovat železo speciálními doplňky stravy.

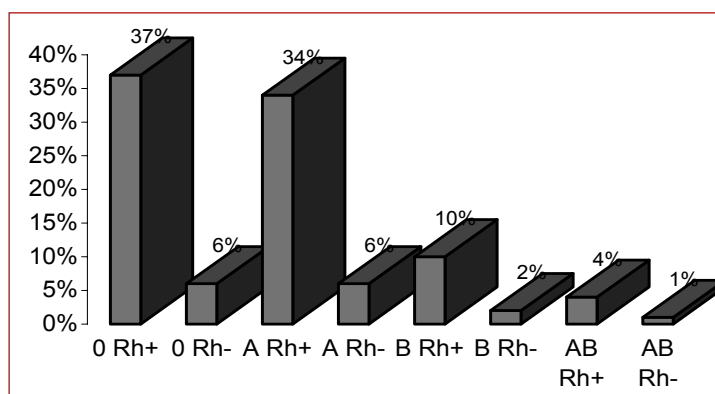
Děkuji za rozhovor a za to, že pomáháte, protože bez krve se prostě neobejde žádná větší operace, bez krve se neobejde život.

Dále Vám přinášíme ještě jeden článek o krevních skupinách. Víte, milí čtenáři, jakou máte Vy krevní skupinu?

–ŠA–

Podíl krevních skupin ve světě

0 Rh+	0 Rh-	A Rh+	A Rh-	B Rh+	B Rh-	AB Rh+	AB Rh-
37%	6%	34%	6%	10%	2%	4%	1%

Krevní skupiny? Jasně že všichni víme, kolik jich je a jaké. Ale jak se vyvíjely? Která tu byla nejdříve? A kolik procent lidí na světě má jaký druh? Pro zajímavost si přečtěte pár následujících řádků.

Krevní skupiny A, B a 0 objevil Karl Landsteiner (1868-1943) v roce 1900 a pak

v roce 1902 našli Alfredo von Castello a Adriano Sturly čtvrtou skupinu AB. Tyto čtyři skupiny patří k našim největším genetickým charakteristikám. Zvláštní systém antigenů, který se nachází na povrchu červených krvinek, tvoří jedinečný znak, typický pro každého jedince stejně jako otisky prstů nebo DNA. Vývoj krevních skupin je úzce spojen s historií lidstva. Krevní skupina 0 je nejstarší, je to „krevní skupina lovců“. Krevní skupina A („zemědělský typ“) se vyvinula, když lidé začali obdělávat půdu, a krevní skupina B („vyvážený typ“) v průběhu migrace na sever. Nejmladší krevní skupina AB („moderní typ“) vznikla jako výsledek promíchání skupin.

Tak už víte, kam až vedou kořeny vašeho rodu?

In: Dr. Peter J. D'Adamo: Výživa a krevní skupiny, Praha 1998

Jitka

Všechny práce najdete na www.idnes.cz/studenti

vaná témata: Bezbožní Češi, Komunikace a Hodnoty 2009. A proč to všechno? Deník MF DNES dal příležitost studentům, generaci, která je kritická a nebojí se vyjádřit své názory. Navíc možná ve studentských řadách sedí velmi nadaní novináři, kteří by jistě mohli redakci v budoucnu přinést kvalitní články.

Projekt přinesl několik úspěchů: články J. Olivy, P. Badové, K. Grundzové a A. Nebeského byly otištěny v Mladé frontě. Jsem na Vás pyšná, navíc vím, že jsem do redakce MF odeslala na osmdesát článků a některé neotištěné byly též velmi zdařilé.

Další výhodou byly noviny MF DNES, které chodily do školy od 30. března do 7. května 2009 (30 kusů) a vy, kteří jste úspěšně plnili úkoly, jste je denně dostávali.

Děkuji všem za spolupráci a ještě jednou: Petro, Kláro, Honzo a Adame, gratuluji.

- ŠA-

OPRAVDOVÉHO KAMARÁDA NA POČÍTAČI NENAJDEŠ

Moderní komunikace? Ano, má to své výhody i nevýhody. Když se tak zadívám do minulosti, například do mládí svých rodičů... To snad ještě ani počítače nebyly. Jako si teď můžeme posílat SMS, psát e-maily, psát přes icq, skype a využít mnoho jiných způsobů komunikování mezi lidmi, tak „oni“ si dříve psali dopisy. Podle mě tohle všechno mění vztahy mezi lidmi. Myslím si, že je to všechno z nudy. Když se lidé nenudí, tak přeci nesedí u počítače celý den a nekoukají do obrazovky - stejně z toho bolí oči! Opravdové přátelé si na icq nenajdeš! Pravý přítel za tebou přijde, když je ti nejhuř, a pomůže. Můžeš mu vše říct do očí a ne přes internet. Říct vše vlastními slovy, tak jak to máme na jazyku. A ne přemýšlet o všem, co napíšeme. Já osobně už mám doma internet i mobil docela dost dlouho a nikdy se mi ještě nestalo, abych si díky této technice našla přítele nebo kamaráda - myslím opravdového kamaráda. Občas se tak dívám na kontakty ve svém telefonu a na icq a spoustu lidí vůbec neznám. Kolikrát jsem i moc ráda za to, že mám kvůli problémům zákaz jít na počítač. Vymyslím si jinou aktivitu, abych se nenučila - i když jsem moc líná. Podle mě je tenhle způsob komunikace mezi lidmi docela zbytečný. Sice tohle všechno ulehčuje život, ale v jakém slova smyslu. Vždy jsem se smála své babičce, když jsem ji sledovala při psaní SMSky. Byl to opravdu krásný pohled, když hledala každé písmenko zvlášť a přitom nadávala a stěžovala si na moderní techniku. Ale přiznejte si, co bychom bez téhle vši „parády“ dělali? Nic! Bez počítače nebo telefonu se v téhle době už nikdo z nás jen tak neobejde.

Petra Badová, 1.S

VYŠŠÍ ENERGIE

Náboženství bylo vždy samo o sobě nebezpečné. Vždyť jde o svěření vlastního osudu někomu nehmotnému. Vložili byste snad svůj život do rukou někoho z opačného konce světa a neznali ani jeho jméno? Prosili o svou spásu, úspěch nebo bohatství, aniž byste hnuli jediným prstem?

Samozřejmě o tomto víra není, ale přece se na ni musíme podívat i z naší skeptičtější stránky. Máme k dispozici spoustu různých

Naše škola se zúčastnila projektu MF DNES STUDENTI ČTOU A PÍŠÍ NOVINY, a tak můžete na internetových stránkách www.idnes.cz/studenti číst některé úvahy našich žáků. Studenti psali na tři postupně zadá-

náboženství. Každý si může zvolit dle libosti. Podívejme se na průběh křesťanství a k čemu a hlavně komu sloužilo. K naplnění neukojitelných břich opatů, kněží a jiné odporné havěti. To byly časy, kdy místo peněz vám postavili dřevěné pódium a nechali vás zazpívat ódu na děšť. A jak jsou někteří tito vokalisté slavní. Ale teď vážně. Nemyslím, že správná volba víry, ctění základních principů lidství a odlišné hodnoty musí být špatné. V dnešním světě věřit v něco jiného než v peníze a moc, je obrovská zácnost. Náboženství bývají založena na dobrých principech, bohužel jsou přerušována k prospěchu některých jedinců. Odsuzují události z 11. září, ale také preventivní válku v Iráku. Jiný výklad Koránu je stejně nebezpečný jako prezident, který má nejvíce financí ve zbrojním průmyslu.

Černé ovce se najdou i v tom nejbělejší stádečku, s tím už nikdo nic neudělá. Já osobně věřím v nějakou vyšší energii, jež představuje hybnou sílu různých událostí, možná i osudů. Příkladem buď hvězdná konstelace. Tím samozřejmě nemyslím denní amatérské výklady, jež vlastní skoro každá internetová stránka. Když to shrnu. Nejsem úplný zásadní ateista, jen myslím, že se tím nemá cenu zabývat. Obratem ale připomínám, že v něco věřit, může být i dost lepší než být skeptikem.

Jan Oliva, 2.G

KAM SE TEN SVĚT ŘÍTÍ?

O charitě, pomoci, nacitech a závěsech ve sprše

Pomoc. Dobročinné akce, charita. Denně jsme atakováni množstvím kampaní za pomoc lidem v nouzi. Některé jsou cílené a myšlené upřímně, jiné zase jen moudrým obchodním tahem. Na kolika výrobcích dnes najdeme informace o tom, že jejich koupí pomůžete nemocným a chudým dětem. Co z toho nakonec doopravdy nějaké děti mají?

Pravda je taková, že z peněz, které věnujeme na dobročinné účely, jich jen málo dorazí k potřebným. Něco si vezme poskytovatel, něco spolknou mediální kampaně, to a ono, zaměstnanci organizace... Z dobrých skutků se zkrátka stal spíše výnosný byznys. I kdybychom dokázali překonat tyhle potíže, objeví se dilema ještě větší. Jak vlastně s penězi naložit? Co nakoupit a kde zase poskytovat finanční podporu? Je lepší poskytnout dětem v Africe

školy a kvalitní vzdělání, nebo prvně zajistit jejich vlastní přežití. Správné není ani jedno. Je lidské a šlechetné posílat dětem jídlo a léky, co tím ale dosáhneme do budoucna?

Když dnes nakrmíme jednoho hladového, zítra budou hladoví dva. Je rozumné a prozíravé postavit školy a zajistit všem lidem vzdělání na vysoké úrovni, ale bude to něco platné, když budou chudí a bezmocní lidé okolo umírat hladem a na nemoci, které moderní svět dávno překonal?

Jednoznačně lepší není ani jedno. Jsa člověk názoru, že posílat jídlo do rozvojových zemí je hloupost, chtít nechtít musím uznat, že je důležité udržovat ve věcech rovnováhu. Musíme si ale zároveň uvědomit, že ne každý to s chudými myslí dobře. Je k ničemu posílat do Afriky léky, dokud si místní sami nezjednájí pořádek. Bez toho padnou medikamenty, které Afričanům daruje zbytek světa beztak do rukou zlodějů a místní mafie. Ti z nich ve velkém vyrábějí drogy a ty potom vyváží ven ze země. Stejně nesmyslné je posílat jídlo, dokud se nenajde způsob, jak je rozdělit mezi potřebné stejným dílem.

Pro příklady ale nemusíme chodit vůbec daleko, stačí se porozhlédnout u sebe doma. O čem se už tolik nemluví je, jak je to s podporou pro chudé u nás. Té pak často mnoho z nás zneužívá. Proč by si měl vlastně člověk na podpoře hledat práci? Romský pár se třemi dětmi si na podpoře přijde až na čtyřicet tisíc korun měsíčně. Kolik z nás má takový plat? Lidem, kteří jsou doma, se pak nevyplatí hledat nějakou práci a do kapes jim tečou peníze, jež by našly bohatého využití nejen ve světě, ale i tady u nás? Kolik škol by si rádo dovolilo lepší vybavení, kolik nemocnic vypadá, jako by je právě opustila sovětská armáda? Kolik ústavů pro duševně choré vyhlíží jako z japonského hororu?

Místo abychom konečně využili finance tam, kde je jich třeba, topíme peníze v naprosto nesmyslných věcech. Hradíme monstrózní zátahy proti tisícům holohlavých extrémistických magorů, jež devastují, na co přijdou, a my na ně ještě dohlížíme, namísto toho, abychom jim to zatrhlí. Komunisté, kteří by měli být dávno označováni za extrémisty, se zase dostávají k moci. Češi si uprostřed celosvětové finanční krize svrhnu vlastní vládu a ke všemu u nás na internátě stále chybí ve sprchách závěsy. Už déle jak měsíc. Kam se ten svět řítí?

Adam Nebeský, 1.S

Příspěvek Kláry Grundzové najdete na straně číslo 19

Veletčená redakce opakovaně nejlepšího časopisu republiky Bezevšeho Rumburk *Velevázení redaktorů*, hluboce uctívě Vás žádám o uveřejnění článku, jenž je přílohou tohoto dopisu. Pokud by nebylo možno použít ho do následujícího čísla, zvažte, prosím, laskavě, zde byste tento nicotný materiál nemohli zveřejnit v některém z Vašich skvostných následujících čísel. Děkuji Vám, že se budete tímto dopisem zabývat. Přeji Vašemu úžasnému periodiku širokou obec čtenářskou a mnoho žurnalistických úspěchů.

S hlubokou úctou Váš Jiří Uher, novinářský elév
P.S. Pakliže článek uveřejníte, doporučoval bych k obrazové části tento text: Budova zámku na dobových pohlednicích, okolo roku 1910. Ještě jednou velice děkuji. J.U.

ŽIVOT NA ZÁMKU

V hodinách dějepisu nebo výtvarné kultury občas narazíme na otázku původu a stáří budovy naší školy. Pro vás, co to ještě nevíte, jsou určeny následující řádky. A nebudu vás napínat, opravdu je náš Ústav umístěn v budově bývalého zámku. Pojďme se tedy podívat, jak to všechno bylo.

Až do 16. století byste v Rumburku hledali zámek marně. Město sice vzniklo někdy ve 13. století jako poddanské, ale vrchnost sídlila na hradě Tolštejn, jehož majestátní zříceniny můžete obdivovat při cestě z Rumburku do Prahy neda-leko Jiřetína pod Jedlovou.

Počátky zámku jsou spjaty se saským rodem Šlejniců ze Šlejnic (Schleinitz). Ke konci 15. století se stali majiteli tolštejnského panství, které zahrnovalo celé území dnešního Šluknovského výběžku. Na začátku následujícího století již asi v Rumburku stál panský dvůr občas sloužící jako sídlo vrchnosti. Svědčí o tom některé listiny té doby, které byly vydány v Rumburku. Tolštejn byl však tehdy stále hlavním sídlem panstva. Ke změně došlo za vlády Jiřího Šlejnice (*1565). Tento osmý nejbohatší šlechtic v Čechách své doby rozdělil panství na dvě části: Tolštejn – Rumburk a Šluknov – Lipová. Každou spravoval jím určený hejtmán. Jiří nejprve sídlil na Tolštejně, který dal renesančně přestavět, ale centrem této části panství se postupně stal Rumburk. Roku 1555 se sem do ještě ne zcela hotového zámku nastěhoval i jeho majitel. Znamená to, že zámek začal vznikat někdy kolem roku 1550. V dalších letech Šlejnicové na zámku trvale nesídlili, což souvisí s uvedeným dělením panství, a také proto, že postavili druhý zámek v Lipové (tzv. starý). Trvale žili na zámku až jeho další majitelé Mehlové ze Strehlitz, jejichž rod pocházel ze Slezska. Za jejich vlády je zámek roku 1587 nazýván jako panské sídlo a obydlí, což znamená, že byl již dokončen.

Zámek byl sice v 18. století barokně přestavěn, ale zachoval si zřetelně renesanční kompozici staveb. Okolo nádvoří stály tři samostatné budovy (dnes všechny propojené, tento stav je výsledkem úprav v moderní době): sídlo panské správy, hospodářská budova a vlastní zámek. Na nádvoří vedly tři vjezdy. Dva z dnešní Jiřkovské ulice protínaly budovu panské správy, přičemž ani jeden dnes neslouží svému účelu. Levý vjezd byl zazděn v dřívějších dobách, pravý sloužil svému účelu do 90. let minulého století, kdy byl zaslepen, zasklen a sloužil jako dílna odborného výcviku. Současný vjezd na nádvoří je výsledkem posledních úprav. Třetí vjezd vedl od pivovaru a protínal hospodářskou budovu. Renesanci připomíná jeden z portálů na nádvoří s erbem některého šlechtického rodu. Erb je však téměř zničen, protože jakási moudrá hlava v dobách socialismu do jeho středu umístila lampu osvětlení nádvoří! Lilie nad erbem nasvědčuje, že patřil Mehlovům ze Strehlitz.

Barokní období zámku je spojeno se čtyřmi šlechtickými rody. Nejprve zámek vlastnil český rod Vchynských z Vchynic (Kinští), dále německé rody pánů z Greinburgu a Poettingenu a nakonec Lichtenštejnové, kteří byli posledními pány zámku a vládli zde do roku 1848. Pro město měl velký význam Antonín Florián z Lichtenštejna (1681-1707), který nechal postavit dvě kulturní památky – loretánskou kapli a morový sloup.

Ani jeden z uvedených šlechtických rodů však již na zámku trvale nesídlil a zámek byl využíván příležitostně jako výletní sídlo. To, že zde vrchnost trvale nesídlila a celá řada nepříjemných historických událostí, které se nevyhnuly ani Rumburku, měly neblahé důsledky i pro zámek, jehož význam upadal, a i když byl barokně přestavěn, jeho architektura není nijak oslnivá. V tomto období zámek také dvakrát vyhořel, což jeho vývoji rovněž nepřispělo. Poprvé to bylo za třicetileté války roku 1642, kdy ho zapálili Švédové, podruhé při ničivém požáru téměř celého města v roce 1724. To už měl zámek nepochybně barokní podobu a po dvou letech byl obnoven. Přišel tehdy především o nejvíce poškozené čtvrté patro a třetí patro bylo propojeno s půdou, o čemž svědčí naprosto chaotické uspořádání trámů v dnešní půdě.

Při přestavbě si budova zámku zachovala jednoduchý obdélníkový půdorys, strohou a staticky působící kompozici. Oproti renesanci byla jednotlivá patra zvýšena, rozčleněna pásovými římsami a opatřena dvojími okny. Barokní malířská výzdoba se nedochovala vůbec. Původní je barokní zdívo kolem vjezdů na nádvoří z Jiřkovské ulice, dva portály na nádvoří a restaurováno bylo barokní štukování.

Jeden barokní portál je u vchodu do zámecké budovy. Druhý portál je ozdoben erbem Lichtenštejnů s latinským nápisem: "Aedificatum sub glorioso regimine principis Aloisii de Lichtenstein ducis Oppaviae et Krnoviae" (vybudováno pod slavnou vládou knížete Aloise z Lichtenštej-

na, vévody opavského a krnovského). Původně byl tento portál umístěn z vnější strany hospodářské budovy u vjezdu do zámku z pivovaru. Průjezd byl v moderní době zazděn a portál přemístěn na nádvoří.

Na stropěch několika chodeb a místností je dochováno štukování, především jednoduché ornamenty, avšak ve třetím patře na chodbě je honosnější, což by mohlo znamenat, že tyto prostory sloužily reprezentačním účelům. Velmi pozoruhodné jsou klenby s lunetami v některých místnostech.

V roce 1848 bylo zrušeno poddanství, což vedlo k zániku panské správy. Území rakousko-uherské monarchie bylo roku 1850 rozděleno na (politická) okresní hejtmanství a každé hejtmanství rozděleno na dva soudní okresy. Hejtmanství i soud rumburského okresu našly svoje sídlo v prostorách zámku. Po porážce rumburské vojenské vzpoury v roce 1918, zde byli souzeni někteří její účastníci a tři z nich Vojtěch Kovář, Stanko Vodička a František Noha odsouzeni k trestu smrti a popraveni za rumburským hřbitovem. Tyto události připomíná pamětní deska vedle vstupu do zámku.

Od padesátých let minulého století slouží budova zámku školství. Počátkem osmdesátých let se začala psát historie polygrafická. V devadesátých letech byl areál přestavěn. Budova zámku byla spojovací budovou propojena s bývalou hospodářskou budovou, která byla zvýšena o jedno patro. Jak již bylo uvedeno, změnil se také vjezd na nádvoří.

Každý správný zámek musí mít i svou pověst. I k našemu zámku se váže jedna legenda, kterou vám nabízím jako závěr našeho povídání. V roce 1680 vypuklo na panství Lipová velké nevolnické povstání, které bylo krvavě potlačeno. Traduje se, že v mnoha chalupách Šluknovska museli mezi sebou losovat otec a syn, kdo bude popraven. Tak prý také na nádvoří rumburského zámku hráli o život hru v kostky otec a syn Hampelovi z Podluží. Syn, který hodil dvanáct, hrůzou omdlel, a když se probрал, spatřil svého otce na šibenici.

Jiří Uher

P.S. Pro zvědavé: Použil jsem články T. Lígra v Rumburských novinách, publikaci J. Smetany Rumburk, město v českém Nizozemí a rovněž doporučuji www.rumburk.cz.

Mezinárodní sůtaž zručnosti mladých knihařů

První dubnový týden byl pro naše „knihařinky“ velkou výzvou v podobě mezinárodní soutěže, která se konala v Bratislavě.

Podmínkou účasti v soutěži bylo předem zhotovit kroniku, věnovací desky a spisové desky s chlopněmi. Vyrobit toto, vyučovat podle osnov a věnovat se zakázkám bylo náročné, ale knihařina nás baví a časová opora pedagogů v době teoretického vyučování nám pomohla. Na soutěž do zahraničí jsme odjízďely spokojené a natěšené. Jízda plynule ubíhala v pohodlném vlaku Eurocity. Jenom

ty Marceliny nohy trpěly. Má je delší, a tak nevěděla, kam s nimi. Po šestihodinové jízdě jsme dorazily do hlavního města Slovenské republiky. Naším cílem byla Střední odborná škola pre žiakov s tělesným postižením. Najít ji ve velkoměstě plném lidí, městských autobusů a aut nebyl problém. Je to velká prostorná škola spojená s internátem. Neudělala na nás žádný dojem (jako většina škol), ale její vnitřní část, to byla podívaná. Upravené chodby, učebny a dílny. Škola je určena pro obráběče kovů, elektromechaniky, zlatníky, klenotníky, krejčovské a knihaře. Ke svému hendikepovanému životu mají možnost využívat rehabilitační centrum. Byla to pastva pro oči - bazén, výřivá vana, sauna, velká a nově vonící tělocvična a posilovna.

Stravování v této škole bylo dobré, ale není nad náš jídelníček. Máme lepší a určitě chutnější. Deset hodin jsme strávily v knihařské dílně, kde jsme zhotovily tři výrobky. Tuhou vazbu V7, památník a kazetu. Když jsme znaly technologický postup, daly do toho fantazii, nebylo to těžké, nervozita byla a bodejť by ne! Kolem nás byly skupinky s pěti škol. Zadání měli stejné, ale vlastní používané materiály byly úplně o něčem jiném. Tím se ukázalo, že knihařina je dřina a stále je na ní co se učit. V jiných školách žáci většinu času věnují ručnímu knihařství. U nás je to trochu jiné. Také se učíme základům v oboru knihař, ale současně s tím pracujeme na zakázkách (falcování archů na složky, šití sešitových brožur na drátošicím stoju, výroba knižních vazeb ze Sbírky zákonů, apod.) Proto např. šperkovnici, dvě vazby spojené v jeden celek prostě neumíme. Trochu nás to mrzí, ale na druhou stranu zhotovit rychle a kvalitně větší množství zakázek nám nedělá problém. V budoucnu se to určitě bude hodit. Vždyť tiskárny a knihárny v dokončujícím zpracování jsou vybaveny stroji. Sice máme starší typy, ale základ je stejný.

K třídnímu programu patřila prohlídka Bratislavy. Prováděl nás pan Březina, předseda svazu knihařů, a stálo to za to. Zavedl nás do historické části Bratislavy plné krásných uliček s útulnými obchůdky a restauracemi. Uličky obklopovaly národní divadlo, Renzu – sídlo Slovenské filharmonie, knihovny, Slovenskou národní galerii, historickou Michalskou bránu a největší raritou byl kostel sv. Alžběty. Pohybovala se tu spousta cizinců a i oni lapali po dechu nad krásou tohoto města. Ve večerních hodinách byla Bratislava ještě hezčí.

A jak jsme dopadly v soutěži? Byly jsme poslední, tedy nevyhrály jsme, ale z našeho pohledu ani neprohrály. Odvedly jsme dobrou práci, podívaly se do světa a je co se učit a zdokonalovat. Cesta domů byla sice trochu zklamáním, ale my jsme bojivnice a odkazujeme budoucím knihařům: Držte se technologických postupů, mějte zájem, fantazii a budete spokojeni, i když chválu od druhých třeba neuslyšíte.

Sylva, Monika, Marcela a učitelka OV D. Mauzerová

Pohádka z Bratislavy

V Bratislavě bývávala studená a křišťálově čistá voda. Pramenila v horách a odtud ji vedli do městských fontán. Ty už dávno nejsou, až na tu nejkrásnější, která se zachovala na Hlavním náměstí. Na jejím vrcholku stojí rytíř. Je to Maxmilián, první král korunovaný v Bratislavě. Byla to slavná korunovace. Nově korunovaný král chodil městem po dřevěných chodnících potažených červeným sukem a za ním sluha, který rozhazoval mince – tak jako v pohádce.

Před velkým dřevěným hradem se po korunovací konal rytířský turnaj. Nebojovalo se o princeznu, ale o mládence, přestrojeného podle tehdejších obyčejů za dívku. K dřevěnému hradu ho přikovali stříbrnými řetězy. Když turnaj vyvrcholil, stalo se neštěstí. Kdosi odpálil rakety připravené na ohňostroj, ty vybuchly a zapálily hrad. Vznikl obrovský požár. Mládenec-panna se sice tak tak z řetězů vymotal, ale lidé tehdy zahynulo bezpočet. Pověst vypráví, že Maxmilián nechal fontánu postavit na památku této strašlivé události. Snad tomu tak je.

Knihy umíme zhotovit, spravit, ale i číst a věřit, je krásné číst a mít svou fantazii.

-DM-

V následujících řádcích popisujeme naše tři dny života, které jsme strávily v Bratislavě na osmém ročníku mezinárodní soutěže knihařů.

Soutěž knihařů očima studentů

Ve stejné sestavě jsme absolvovaly sedmý ročník této soutěže v Brně, kde jsem se umístily na pátém místě ze šesti týmů. Ale zpět k osmému ročníku soutěže.

Autem jsme jeli do Děčína, kde jsme čekaly na vlak Eurocity. Šest hodin ve vlaku s klimatizací a bez možnosti otevírání oken. Městským autobusem jsme dorazily k jakési protihlukové stěně, kde s námi ze stejného autobusu vystoupili i staří známí z Brna. Společně jsme zjistili, kde budeme ubytováni (podle mapy bychom tam v životě nemohli trefit).

Ubytovaly nás v krásném pokoji, s krásnými palandami a s nechutnou sprchou a zamčeným rohovým balkónem.

Jen co jsme se zpatovaly, přiběhla pro nás naše paní mistrová, že výrobky zhotovené před soutěží už měly být dávno na výstavním stole. Šly jsme je tedy odevzdat. Pohled na ostatní práce nám dal jasně najevo, jaké asi budou naše šance. Zlaté ořízky, barevné kůže, semišová plátna... Mohly jsme to rovnou zabalit, naše škola si takový luxus nemůže dovolit (nebo nechce).

Ten večer nás provedly po Bratislavě, je to krásné město, ale byly jsme tam až do noci a tmu naše fotoaparáty nezvládly.

Ráno bylo kruté a šly jsme pracovat. Dílny byly maličké, útlé a bylo nás tam dost. Po pravé ruce jsme měly kolegy ze Zlína. V průběhu soutěže nás pronásledovali fotografové a lidé s mikrofony.

Zatímco jsme pracovali, učitelé coby porotci, hodnotili naše výrobky zhotovené před soutěží.

K večeri nám dali bramboráky. Hlad byl hlad a docela jsme si pochutnaly. Následoval výlet do Tesca a to, co my ženy nejraději - nákupy! Večer jsme si pustily film a u něj jsme usnuly. Ráno po snídani jsme dodělali své výrobky. Následovala prohlídka školy, video a test. Rehabilitační centrum jsme jim záviděly. Kdo se může pochlubit novou tělocvičnou, bazénem, třemi posilovnami - nádhera a ta výřivka! Být plná vody tak tam skočíme.

Na vyhlášení jsme čekaly dlouho a tu domu jsme si zkrátily focením před budovou...

Nakonec jsme se sešli ve společenské místnosti, kde jsme ještě půl hodiny čekaly, pak to začalo... od zadu... První slova něco jako: „Škola, která není příliš známá...“ bylo jasno! Našli jsme své výrobky, které nám z Brna neposlali, desky byly nalezené ve Zlíně a vazba V8 celopapírová někde na Slovensku.

S+M+M

Maturitní ples 4.S - 20. únor 2009

Vážený pane řediteli, vážené paní učitelky a páni učitelé, vážené dámy a pánové, vážení hosté!

Dovolte mi, abych Vás jménem všech maturantů třídy 4. S co nejsrdečněji přivítala na maturitním plese Střední odborné školy mediální grafiky a polygrafie.

My všichni, kteří jsme před chvílí byli dekorováni, jsme na této škole strávili celé čtyři roky. Potýkali jsme se s jazyky cizími i s tím mateřským, s polygrafií, technologií, matematikou,

s pojmy ekonomickými, chemií, fyzikou, občanskou naukou, nějakým pohybem na tělocviku, a samozřejmě s grafikou, s našimi učiteli i spolužáky.

Nejeden z nás si možná vzpomene na 1. září roku 2005, kdy si pomyslel, že se v budově naší školy nejméně ztratí a že následné čtyři roky studia budou nekonečnou cestou.

Již záhy jsme poznali, že cesta za poznáním a vědomostmi není snadná. Často jsme měli (a někdy ještě máme) pocit, že se na nás vše

valí a naděje do nás vložené přijdou vniveč a že úspěšné zakončení středoškolského studia je pro nás nedosažitelná meta.

Avšak díky snaze naší a všech našich učitelů a učitelů jsme překonali i ty nejtěžší překážky. Děkujeme jim, že svojí vytrvalostí a trpělivostí nám pomohli pochopit, že vzdělání má trpké kořeny, ale sladké plody. Víme, že studiu nedáváme tolik, kolik si zaslouží, že naše docházka má stále ještě rezervy a že jsme našemu třídnímu učiteli připravili nejednu těžkou chvíli.

Nesmíme a ani nechceme zapomenout na všechny, kdo se snaží nám zpříjemňovat studium, například v kuchyni, kde vaří vynikající obědy, nebo ve třídách, kde je vždy uklizeno, před budovou krásně upravená a v zimě odházená cesta, v kanceláři, kde nám vždy s úsměvem a ochotou vydají to, co potřebujeme. Také děkujeme rodičům, partnerům a kamarádům, kteří nás vždy na poslední chvíli dokážou zachránit od toho, abychom se z množství učiva nezbláznili. Teď jsme tady, v posledním a rozhodujícím ročníku. V červnu nás čeká maturita - zkouška, která znamená vstup do světa dospělých. A právě v červnu se ukáže, jak jsme si Vaše dobře míněné rady vzali k srdci.

Vám všem bychom chtěli vyjádřit náš upřímný obdiv a uznání za to, že jste to s námi, ale i my s Vámi, ve zdraví přežili. Vydržte s námi až do konce, držte nám palce a vězte, že úspěšně složená maturitní zkouška bude našim největším díkem Vám všem.

MONIKA MAJAROVÁ, 4.S

Karikatury: Martin Marek, 2.G

Maturitní jízda 2. G / odjezd: 20. března 2009

V pátek 20. 4. 2009 proběhl v KD Střelnice v Rumburku neopakovatelný a nezapomenutelný ples maturantů z poslední nástavbové třídy. Většina z nás si zde na polygrafce kroutí již pátý rok, a tak není divu, že jsme byli značně natěšení a plní očekávání.

Brzy dopoledne jsme se všichni sešli v kultu-
ráku, kde měly vrcholit přípravy na náš gala-
večer. Představa byla jasná, originálních nápa-
dů fůra a zpestřujících detailů přibývalo, stále
se však více mluvilo, nežli činilo. Snad jen šest
metrů dlouhá kartonová maketa autobusu
byla pevně přibitá k dřevěné konstrukci a zau-
jímala své místo na pódiu.

Čas ten den ubíhal opravdu neúprosně, po
obědě jsme se však pustili naplno do práce
a téměř vše jsme stihli. Ale stále jsme nemě-
li doladěný nástup, náš zvukař dorazil až po
šesté hodině, do té doby nebylo možné nacvi-
čit vše s projekcí i zvukem. Generálka tedy

skončila krátce před tím, než bylo obecnostvo
vpuštěno do sálu. Každý, kdo vlastnil pozván-
ku v podobě korekturního listu s jízdenkou
uvnitř, si pak našel své místo u stolu, netušíc,
co jej dnes večer čeká. Situace za oponou byla
v tu chvíli celkem vtipná, poněkud hektická,
ve všech se hromadila netrpělivost a nervozita.
Za chvíli to odbrzdíme...

V půl deváté se ztlumila světla v sále, Koxxa za
celou třídu krátce pozdravil všechny přísedící
i přistojící, doplnil několik upřesňujících orga-
nizačních informací a poté se již rozezněla
úvodní píseň, přičemž se pomalu rozhrnula
opona. Zraky všech přítomných poprvé užře-

ly úžasnou velkou kulisu školního autobusu, a tak se naplno rozjela „maturitní jízda 2. G“. Z reproduktorů se linula jazzová hudba, na plátně vedle autobusu se míhala probíhající krajina, kterou v několika krátkých intervalech střídal pohled na autobusovou zastávku. Každý jednotlivec, dvojice, nebo menší skupiny nastupovaly v místě svého bydliště a ještě před tím, než za sebou zavřely dveře autobusu, předvedly divákům krátkou scénku nebo gag. Vskutku netradiční a originální nástup pobavil, myslím si, celý sál. Když byla patnáctičlenná posádka kompletní, spustila se na plátně projekce třídních fotek a my jsme se odebrali do zákulisí převléknout se do společenských oděvů a připravit na hlavní bod večera – šerpování.

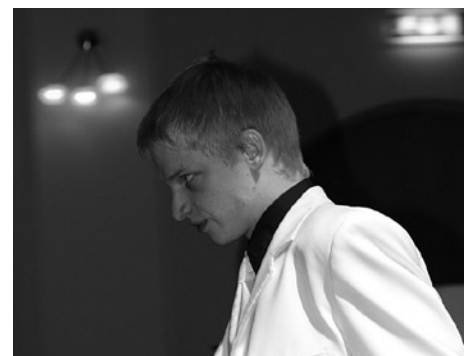
Od nástupu uběhlo pár desítek minut a světla v sále opět potměněla. Jednotlivému šerpování předcházela krátký film s charakteristikou konkrétního studenta od učitelského sboru, poté začala hrát hudba, kterou si každý zvolil podle svého gusta. Patnáct maturantů (Filip

Hercík, Petr Höhn, Jiří Hölzel, Jakub Korselt, Martin Marek, Rostislav Myšička, Vojtěch Němeček, Jan Oliva, Petr Pres, Krisýna Pulpánová, Tereza Slavíková, Zdeněk Svejkský, David Šikýř, Jan Valdhans a Lenka Zeržánová) pak postupně otevřelo dveře autobusu a v záři reflektorů si kráčelo pro svou šerpu k třídnímu učiteli. Nechybělo ani šampaňské na přípitek, květiny pro dámy a doutníček pro pány. Následoval tradiční proslov ředitele školy, po kterém se všichni rozprchlí ke svým rodičům, příbuzným, kamarádům a známým. Zábava se s přibývajícím množstvím zkonsumovaného alkoholu stupňovala, všichni se výtečně bavili, došlo také na společenský tanec s učiteli a rodiči a na vyhlášení hlavních cen tomboly. Měli jsme však připravenou ještě jednu pikantnost, a to přetahovanou o maturitu. 2.G na jednom konci lana a učitelský sbor na druhém. Byl to nelítostný souboj (nutno podotknout, že učitelé měli převahu také díky výpomoci mistrů) a po krátkém přetahování o střed nás strhli na svou stranu. Není divu, že si tuto soutěž náramně pochvalovali. My jsme to však vzali s humorem, doufaje, že i tentokrát bude platit „těžko na cvičišti, lehký na bojišti“ a od maturity vyjdeme všichni jako vítězové. Nadále se pokračovalo v bujarém veselí, samotný program ale skýtal už jen pár bodů. Po odšerpování se nikdo na parketu neostýchal, každý tancoval a užíval si fantastickou atmosféru. Zbývalo vydražit nepříliš podařený obraz, který vznikl v zákulisí (budme soudní – byla to děsná patlanice), a pak přišlo na řadu půlnoční překvapení, o které se postaral tanečníky do dvou hodin do rána, kdy jsme byli nuceni kulturák opustit. Tím však naše jízda nekončila, většina maturantů se za dopro-

vodu svých přátel rozutekla do místních barů, kde se pokračovalo až do svítání. Na tento ples budou všichni zúčastnění dlouho vzpomínat, myslím, že se vydařil nad naše očekávání. Atributy, jako netradiční a originální, jsou opravdu na místě, díky uvolněné a přátelské atmosféře jsme proměnili klasickou plesovou zábavu v mejdan, jaký tu ještě nebyl.

Jan Valdhans, 2. G

Znáte to, sedíte si v klidu u počítače, surfujete po internetu a najednou vám na obrazovku skočí fotka mladíka stojícího u nějaké špinavé zdi. Většinou je někde u fotky také komentář, který velmi hrdě oznamuje, že strážníci městské policie chytli přímo při činu sprejera. Když se tak nad tím zamyslím, vy to zřejmě neznáte. Řekl bych, že tak polovina lidí si toho ani nevšimne anebo to neřeší, někdo se rozčílí a probudí v sobě pocit nenávisti vůči sprejerům. Já tedy patřím k té druhé skupině. Při pohlednutí na onu fotku mladíka a následném všimnutí si toho, co doslova načmáral na zeď za svými zády, mi opravdu bublá krev v žilách.

Graffiti je, ať se nám to líbí nebo ne, nedílnou součástí našeho života a života ve městech vůbec. Nelze ho vypnout, změnit, zastavit ani nějakým způsobem potlačit. Ale to, čemu všemu se dnes říká graffiti, mě upřímně velmi děsí. Často se dočtu ve všelijakých novinách, že někde policisté dopadli sprejery ve věku 12 a 13 let, jindy jsou to zase 15ti letí. Je sice pravda, že věk s tím až tak nesouvisí, ale jak se říká, s přibývajícím věkem přibývají i zkušenosti. A právě zkušenosti jsou hlavním pilířem celého systému graffiti. Největší problém dnešního graffiti je právě ta nezkušenost mladých dětí, které se tomuto začínají věnovat. Každý správný writer už skoro od malička ví, že například na rodinné domky se zahrádkami ani na památky se prostě nemaluje. Maluje se na různé šedivé zdi, protihlukové stěny, mostní pilíře atd. Jenomže právě ti mladí a nezkušení vezmou poprvé do ruky barvu ve spreji, a protože to viděli na internetu ve filmu, vymyslí si (v lepším případě, v tom horším okopírují) nějaké jméno, které posléze napíše na zeď. Na ten pocit si velmi dobře pamatuju. V ruce malý červený autolak z tátovy garáže a během chvilky už byl na staříčké betonové konstrukci v křoví nápis „Adamec je ****“. Dnes se tomu směju, tehdy mi bylo 13 let a neměl jsem ani potuchy o tom, co je to graffiti. A právě toto byl pro mne okamžik, který se mi natrvalo vryl do paměti a poslal mně cestou úplně jinou, než si mí rodiče zřejmě představovali. Psaní sprejem na zeď se mi v tu chvíli velmi líbilo a chtěl jsem

psát víc a víc, bohužel ale došla barva. Večer jsem sedl k internetu a začal hledat informace a obrázky týkající se graffiti. Obrázků a informací bylo docela hodně ale postupem času jsem si rychle uvědomil, co se má a co se nemá. Začal jsem si také všimnout nápisů po svém městě a vnímal jsem tu atmosféru takového tajemná, když vidíte, že po městě chodí někdo neznámý a přitom ho vlastně znáte a každý den se s ním setkáváte prostřednictvím právě těch zdí. Pro mne to byl v té době nepopsatelný zážitek, který se ale postupem času zcela vytratil. Dnes už je to úplně o něčem jiném. Dnes je pro mě

graffiti už neodmyslitelná součást mého života a na dlouhou dobu jistě největší žrout peněz. Kdo z vás zná ten pocit, kdy se sejde celá parta a všichni společně malují, baví se a společnými silami vytváří na stěnu umělecké dílo? Zřejmě asi nikdo. Graffiti je pro mě synonymem pro slovo relax nebo pohoda. Díky malování jsem poznal spoustu skvělých lidí z celé republiky i ze zahraničí a se všemi si máme vždy co říct. Je to pro nás téma, o kterém se můžeme bavit kdykoliv a kdekoliv. Velmi rychle se z toho stane váš styl života až si jednoho dne uvědomíte, že jste tomu zcela propadli. Cítíte se, že vám malování ovládá život a občas s ním pěkně zatřese. Zjistíte, že máte radši ten relax s kamarády a společné chvíle strávené nekonečným malováním na zeď v nesnesitelných vedrech nebo ukrutných mrazech, než například svoji přítelkyni. A to tu nemluvíme o sankcích ze strany policie a problémy spojené s porušováním zákona. Tomu se věnovat nechci.

Jelikož trávím většinu svého volného času ve městě, kde nemáme žádnou stěnu určenou k legálnímu malování, rozhodl jsem se s tím něco dělat. Bezmála rok neustálého dopisování s úředníky a všelijakého čekání na odpovědi jsem se nepohl ani o krůček dál. Osobně jsem tento souboj s úředníky po roce vzdal, také proto, že v tom městě nebydlím. Ale asi tak před půl rokem se mi ozval jeden mladý kluk s tím, že má na magistrátu vyjednané

tři nebo čtyři plochy na malování a úředníci z vedení města nám prý dali zelenou a plně nás podpoří. Skvělé, řeknete si. Jenže už je tomu 6 měsíců a momentálně jsme ve fázi, kdy by měla být plocha pouze jedna a čeká se na právníka, který přinese smlouvu k podpisu zástupců mladých sprejerů a vedením města. Jenže kámen úrazu je, že ve smlouvě je zmíněna pro mě absolutně nepochopitelná věta. A to sice, že zástupce sprejerů, který podepíše tuto smlouvu zodpovídá za to, že po městě se neobjeví žádné jiné graffiti. Tak tedy právník, co toto vymyslel, by měl zahodit všechny diplomy a dát se na zahradničení. Já osobně bych se teda nepodepsal a nezaručil za všech x tisíc obyvatel města. Protože napsat někde něco může klidně i vaše babička.

Zrovna dneska jsem si na jednom diskuzním fóru na internetu přečetl vzkaz od paní Věry, která mě svými názory dokonale zaskočila. Žádá totiž po vedení města zveřejnit jména a fotografie zástupců sprejerů, kteří půl roku chodí na nudná zasedání a všelijak vyjednávají s městem ve svém volném čase a potom jim

město strčí takhle špatně napsanou smlouvu. Paní ještě dokončila svůj smysluplný výplod heslem, že nechce město plné graffiti.

Absolutně nesouhlasím se zveřejňováním fotografií a jmen sprejerů, kteří dělají správnou věc a nechť malovat na soukromé domy. V čem s ní ale souhlasím je to, že nechceme město plné graffiti. Já tedy ne alespoň v podobě, v jaké je známe teď. Dnešní cesta autobusem skrz město je pro mě oči naprostým utrpením a každý den nemohu zavřít ústa údivem, jak je možné, že si toto vůbec někdo dovolí načmárat na zeď. Mladí bezhlavě ničí cokoli jim přijde pod ruku a nebojí se dokonce ani zbrusu nových fasád domů. Jejich výtvořky vypadají jakoby drželi sprej poprvé v ruce, ale množství a intenzita s jakou dnešní toyové (mladí, nezkušení sprejeři) devastují celá města je zarážející. Jeden den vidí na internetu graffiti a druhý den už mají tisíc podpisů po městě. Čmáranice, na které se mnohdy opravdu nedá koukat a které jsou na každém kroku, pak jistě vyvolají v lidech averzi ke graffiti obecně. A tím pádem to odnášíme i my, kteří jsme měli to štěstí a objevili v tom mnohem víc, než ničeni majetku. Někteří objevili smysl života.

Už mně šťve, jak nás lidé házejí do jednoho pytle. Ví, že se to nikdy stoprocentně nezlepší, ale bylo by dobré se zamyslet a naučit se rozpoznat, co je dobré a co ne.

Autor: Resk181

Divadelní STAR ze 2.A

David Rohlíček ze 2. A je členem divadelního souboru Hraničář Rumburk. Kdo jste z Velkého Šenova, mohli jste ho užít na prknech, která znamenají svět, 21. 2. 2009 v pohádce Kouzelná flétna. A hádejte, koho zde David ztvárnil? Ano, Honzu, který ale

není zdaleka hloupý.

David ho

hraje skvěle

a pokud na pohádku

půjdete, určitě se

pobavíte. Davide,

redakce Ti přeje

mnoho

dalších

pěkných rolí,

kteřé

dají vyniknout Tvé výrazné osobnosti. Víme,

že ses pokoušel dělat divadlo tady ve škole a

také víme, že se Ti ti nepovedlo. A tak zlom

vaz a hraj se zkušenými!

-ŠA-

Jablko neпадá daleko od stromu

Mám dvě starší sestry. Jak už to bývá, sesterská nevráživost mezi námi také panuje, ale k nejstarší sestře mám už od mala respekt. Asi pro její organizační a velící povahu. Jako malá jsem s ní měla společný pokoj a musela jsem pořádně poslouchat, uklízet a taky plnit její příkazy. Když jsem si třeba půjčila její šaty a hrála si s nimi na princeznu, což mě přestalo po chví-

li bavit a můj zrak byl upřen na nové vodovky, bylo vše ještě dá se říct v pořádku, ale když jsem pak vodovkami zaneřádila celý pokoj, zašpinila celý stůl, dokonce i koberec a samozřejmě i její šaty, pak teprve bylo zle. Nastala mi válka. Ale jelikož jsem poslední ze tří dětí našich rodičů, mám i jistou výhodu, jsem mazlíček. A tak jsem s brekem běžela za maminkou, ta mě utěšila a šla vynadat mé sestře, proč si ty šaty neuklidila a že stejně za to může ona, protože já jsem malá a nemám rozum. Moje sestra je ale hrozná pedantka, vše musí být tak, jak ona řekne. Ale i na to jsem si zvykla. Byla a pořád je pro mě ta, kterou mám ze sester radši. Dnes už si ale mohu ulevit, protože pod jejím velením nejsem já, ale její dvouletý syn Adam. A tak jsem si sama svým pánem. Adámka mám moc ráda, snažím se, abych pro něj byla já ta lepší teta, za kterou bude chodit radši. Ale přesto je někdy den, kdy bych ho nejradši, no vy víte co. Například když přijdu do svého pokoje a nepoznávám ho. Vše je řádně ulepené od marmelády, která byla ještě před chvílí v koblize, také vylité pití tam, kde se to zrovna nejméně hodí. A největší gól je, když se pak zeptám: „Adame, kdo tady uklidí ten binec?“ a on mi s úsměvem na tváři odpoví: „Monča.“ Nejvíce jsem se ale musela smát, když v sobotu ráno vtrhl do mého pokoje a zavelel: „Mončo, vstávat, oblíknout, šup.“ V tu chvíli mi došlo, že jablko opravdu neпадá daleko od stromu a já mám vlastně zase velitele, tentokrát ne mou sestru, ale jejího syna.

MONIKA MAJAROVÁ, 4.S

VELIKONOCE

Nebudu zde psát nic o původu svátků jménem Velikonoce, ale o tom, jak jsem je já vnímal dříve a jak na ně hledím dnes. Z raného dětství si vzpomínám, že se vždy kladl velký důraz na tradiční přípravy a s tím spojené grunto-

tování a

zdobení

domu a

zahrady, pečlivě

pletanou pomláz-

ku z nejméně šesti

úhledných prutů,

brilantně a precizně voskem zdobené kraslice, voňavého a lahodného beránka, nebo dokonce velikonoční perníčky a mnoho dalších zvyklostí. Sám jsem se nemohl dočkat, až oběhnu známé a pečlivě jsem v hlavě přemítal seznam všech hospodyní, abych jedinou nezklamal a nezapomněl ji „vyšupat“. Možná jsem tehdy ještě věřil, že bez mého „nářezu“ by mohly skutečně uschnout.

Pomlázku jsem vyzdobil mnoha pestrými pentlemi, chopil jsem se koše na to, co bylo

v mých dětských očích nejlákavější, a tím byla velikonoční výslužka v podobě malovaných kraslic, nepřeborného množství sladkostí a laskomin. Ze všeho nejraději jsem ale měl právě ta krásná vejce. Spolu s kamarády jsme na cestách po koledě porovnávali obsahy našich košíků a náramně jsme si to užívali.

Dnes je to alespoň v mém případě tak, že spím do té doby, než mě někdo (náš pes) vytáhne z postele. Pomlázku sice na poslední chvíli, ale přeci upletu z proutů některé ze zbídačených vrb a tudíž můj omlazovací nástroj nenabývá povětšinou valné krásy a pravidelnosti, to ještě díky vlastnímu pletacímu postupu, který rozhodně neodpovídá minimálním estetickým požadavkům. Nicméně pomlázka z častěji zelenajících se proutů alespoň v mých očích působí dosti živě a terče jejich jemných úderů si ze slušnosti stejně nedovolují můj výtvar kritizovat. Rozsah domácností, které navštívím, se již dost ztenčil, takže jde v podstatě o nejbližší rodinu a několik málo známých. Když se mě matka, tak jako posledních pár let, ptá, proč nejdu na koledu..., rafinovaně odpovím: „No jestliže má pomlázka omladit a zkrášlit, tak můžeš být jen ráda poněvadž nebudeš mít nikoho, kdo by ti krásou konkuroval.“ Mladší ročníky, které by to měly za nás odrostlejší převzít, snad ztratily zájem. Pozoruji, že čím dál častěji koledují děvčata namísto chlapců a to je tedy pěkná ostuda a samy holky tímto porušují tradice. Namísto toho, aby na nás lily vodu, pobíhají mnohdy jako jediní koled-

níci a zahanbují tak chlapy. I celkový přístup lidí k Velikonocům se od dob, kdy jsem byl malý, změnil, a to bohužel k horšímu. Často někteří lidé zcela opovrhují těmito svátky jara a dokonce označují koledníky za žebráky, zabední se a dělají, že se jich nic netýká. Hospodyně místo složitějšího, ale osobnějšího zdobení vajec, zajedou do supermarketu a vše potřebné i nepotřebné koupí a mají klid. Víím, že vývoj nelze zastavit, ale přesto bych byl rád, kdyby nám těch pár tradic vydrželo co nejdéle. Čím jiným jsou národy jedinečné a odlišné víc, než svou kulturou?

Boris Letovský, 2. S

„ANELEH –ROM“

Musím ti říct,
že jsem ráda,
že skončilo se tohle drama.
Musím ti říct,
že je konec,
že jsem se odpoutala.
Jiný, lepší život jsem rozpoutala.
Tohle je konečná
a já se s tebou loučím,
se steskem po tobě končím!
Už mi nechybíš!
Vím, asi mi nevěříš.
Ale já si vážně už nevzpomínám
na tvou tvář.
Je to divný,
ale už nejsem holka,
co znáš!

„JSEM MRTVÁ“

Nač žít, když nevím jak?
Tak proč přemýšlet,
co bude pak?
Štve mě,
že mně ctižádost chybí!
Drtí mě to slovo „kdyby“.
Jsem jen člověk
potřísněný strachem.
Jsem obloha
poskvrněná divným mrakem.
Jsem tvář bez očí.
Jsem věta,
kterou čtenář přeskochí.
Nemám nic,
jen krev vám můžu nabídnout.
Jsem jen chodec,
co zapomněl se rozhlídnout.

POSLEDNÍ LÉTO

Byl krásný letní den, ptáci poletovali a vesele zpívali, bylo příjemných pětadvacet stupňů a já měl jako obvykle náladu akorát tak na povalování se u vody. Tak jako každý teenager jsem se oháněl za holkama jak se dalo, ale dnešek byl něčím jiný. Něco bylo jinak, ale nemohl jsem přijít na to co, co se stalo, že nikde nikoho nepotkávám a sousedé, kteří by jako obvykle seděli pod svým altánem a popíjeli kávu nebo se oddávali jiným laxním činnostem, najednou někam zmizeli. Nikdo neseseděl venku, nikdo si nepovídal a nikdo se nesmál. Nebýt těch zpívajících ptáků a opodál hrajících si psů působil by tento den až děsivě. Přestal jsem si všimát okolí a pokračoval dál v cestě. Měl jsem v plánu zastavit se pro kamaráda, který bydlel o kousek dál. Procházel jsem dál liduprázdnou ulicí, měl jsem smíšené pocity, neklid a strach z toho, jak působilo okolní prostředí, ale zároveň i ten radostný pocit, že minulý týden začaly prázdniny, a tudíž nám zbývá ještě šest týdnů nesmrtnosti. Zatímco jsem šel, přemítal jsem si v hlavě všechny

možné důvody, proč nikde nikdo není, nikde nestojí žádné auto a všechny okolní domy vypadají opuštěně a prázdně, celé okolí působilo, že je bez života a splývalo se stromy, jež lemovaly silnici, po které jsem kráčel s hlavou přeplněnou myšlenkami a čím dál tím víc narůstajícím strachem z prázdnoty a samoty. Když jsem konečně došel k již zmiňovanému kamarádovi, udivilo mě, že nikdo neotvírá a dům, ve kterém bydlel, je stejně opuštěný a prázdný jako všechny ostatní kolem. Otočil jsem se tedy a vydal se směrem na náměstí, kde jsem chtěl zajít za mámou do práce, kde bych se možná mohl dozvědět zda se něco děje nebo prostě jen všichni odjeli, třeba na výlety nebo na dovolenou. Jenže za celou dobu, co jsem kráčel směrem směrem k centru našeho města, jsem nepotkal jedinou živou duši, nikde nikdo, ani staří, ani mladí, ani lidé středního věku. Došel jsem k úřadu, kde pracovala mamka. Stanul jsem před mohutnými dřevěnými dveřmi, starý dům, který zde stál už od nepaměti, působil děsivěji než kdy dřív. Zabral jsem za kliku, otevřel dveře a vstoupil. To, co jsem viděl, mě zarazilo. Stál jsem jako

přimražený uprostřed obrovské místnosti, kde všechny kanceláře byly otevřeny, všude se povalovaly papíry a nikde nebyla živá duše. Už mi to došlo, celé město je prázdné, nějakého neznámého důvodu všichni odjeli či utekli bůhví před čím a zanechali za sebou vše v původním stavu. Začal jsem si všimnat věcí kolem sebe, všude se povalovaly noviny, letáky, oblečení, tašky, stálo zde pár aut, ale všechno bylo opuštěné, jako by veškeré obyvatelstvo ve spěchu opustilo své rodné město. Uvědomil jsem si co to znamená: „Všichni jsou pryč, zapomněli na mě a nechali mě tu, musím taky vypadnout, musím se odsud dostat...“ Ale kam? Kam mám vlastně jít? Aspoň náznak směru, stopu nebo signál, cokoliv, co by mi řeklo, jakým směrem se mám vydat. Strach a neklid, který jsem cítil doteď, se začal pomalu ale jistě měnit v paniku a hysterii. Snažil jsem se uklidnit, roztrášenou rukou tahám z kapsy krabičku cigaret, jednu, vytahuji a zapaluji. První vdechnutí mi roztahuje plíce a začínám pociťovat vsugerovaný klid, který návyková látka způsobuje. Rozhlížím se kolem a čekám, vlastně ani nevím na co. Město působí nebezpečně klidně. Začíná se stmívat a ochlazovat, je to neuvěřitelné, už tady stojím skoro dvě hodiny. Pomalu pociťuji klid a panika pomalu odchází, když v tom najednou se rozezněla požární siréna. Mrazí mě v zádech, nevím, co se děje, proč houká siréna a co ten hluk, který se stále přibližuje?! Rozhlížím se kolem, po zemi, po nebi, ale nic nemůžu pozorovat, je to stále blíž..., když v tom vidím oslepující záblesk a jako by najednou všechno utichlo a zastavilo se. Už neslyším sirény, ani zpívající ptáky, je mi zima a cítím, jak mě cosi odhodilo po zádech, dopadám na zem. V hlavě mám tisíce myšlenek, mám před očima celý svůj život, všechny své blízké a přátele. Tvrdě narážím na asfalt, který pokrývá celé náměstí. Už není nic slyšet, už je tma a úsvitu se nedočkám. A tak tu ležím, nevidím hvězdy, chvěji se zimou, umírám...

Jakub Wittgruber, 1. P

Jedničky nebo nuly

Když porovnám generaci našich babiček a nebo jen našich otců s námi a zaměřím-li se jen na dnešní trendy, vliv všudypřítomných reklam, příliš úspěšnou dobu a vůbec životní styl, nevím co víc dodat. Každopádně jen v módě...

Pokud máte co vystavovat ve výstřihu, měly byste ho nosit mráz nemráz, samozřejmě i s holým pupíkem. Ledviny, užijte si! Tím teď ale nemyslím pány. Ti by si neměli zapomenout vytáhnout kalhoty nejvýše pod kolena. Nevím, proč to sice takhle je, vždyť jim pak není ani vidět zadek, což je pro některé slečny docela škoda. Navíc by ho správně měli zakrýt dlouhou mikínou s kapucí, co by mohla nosit název třeba: „Až bude pršet, schováš všechny přátele“. Pod kapucí nesmí chybět kšiltovka s tak rovným kšiltem, že by se s ním mohla roztírat poleva na dory. A pozor, jediné na stranu! Ale dost už o pánech. Slečny by neměly zapomenout, že bez proužků ani ránu. Džíny? No proč ne, ale ne aby to byl zvonový střih, ten už je dávno pasé. Sukním a šatům již též dáv-

no odzvonilo. Nesmíme také zapomenout na cool čapku na převážně duté hlavinky. Tupy make-upu a gotické líčení je perfektní, takže ať žije EMO. Je přeci velice moderní být smutní a vypadat jako mury. Na uši ještě kruhové náušnice, co se zase nosí, a korále všech tvarů, barev i velikostí na krk. U pánů nezapomeňme na velký znak dolaru a nebo rovnou na kotvu. V konečném důsledku většinou stejně všichni vypadají jako šaši, ale viditelně jim to nevadí, teď jsou přeci IN.

Pokud ale skutečně chceme zapadnout, musíme každý pátek „kalit“ až do soboty a hlavně až do němoty, ostatně někteří vědí své. A pokud možno každý týden mít jiného partnera. Též musíme každou volnou chvíli strávit kouřením či hulením. Musíme kašlat na školu, na rodiče, na celou společnost. Když budu mluvit sprostě jako dlaždič, budu IN, skvělá, boží, cool a žádný kluk či holka mi rozhodně neodolá.

Jelikož nesplňuji skoro žádnou z těchto podmínek, jsem nejspíš ztracený případ vhodný do sběru či do ústavu. Ale pokud to chci změnit, budu se držet tohoto plánu. Obléknu si co nej-

více vrstev oblečení. Potom pošlu matku do pr... oce. Donutím ji k tomu, aby mi dali prachy, jinak jim pohrozím pěstí, či něčím jiným. Jak bych pak měl přeci prachy na hulení a jiné zábavy? Pak možná odjedu do školy. Na první - řekněme 3 - hodiny jít nemusím, vymluvím se na špatný spoj či na vánici, navíc jsou přeci jen samé nezajímavé a nudné předměty. Nebo víte co? Nepůjdu vůbec. Podpis bych dokázal zfalšovat dokonale už i v bance, a když se dá psát do žákovských tužkou, tak proč ne... Možná zmoudříme, ale spíše ne. Jestli ano, tak určitá skupina lidí nás bude považovat za jedničky. Jen bych chtěl dodat, že jednička je blízko nuly.

mr. mongrel

ŠATY Z HEDVÁBÍ

*Před dávným nedávnem
před schůzkou s andělem
když navštívila Zem
kometa nad lesem*

*Přinesla pod paží
mé šaty z hedvábí
vždyť já to přece vím
že už ji nespátřím*

*Viděla jsem ji, celá
nádherně zářila
a já oněměla
sama jsem nebyla*

*Pak ruce spletené
na pryčně dřevěné
a tělo pod tělem
s kometou za oknem*

*Druhý den odlétla
překrásná kometa
vlasy si svázala
šaty mi nechala*

*Jak noci střídá den
z šatů je sukně jen
na nebi setmělém
vzpomínky probdělé*

*Stála jsem na kopci
volala do noci
své přání horoucí
kometo, kdepak jsi?*

*Bez světla nelze žít
to se spíš utrápit
hledat a najít klid
anděla oslovit*

*Anděl je v každém z nás
potkáš ho, chce to čas
zmizí, pak přijde zas
netřeba zvedat hlas*

*Uléhám do trávy
v oblacích pozdravy
od komet nad námi
mám sukni z hedvábí*

Jíťa

Uveřejňujeme další z příspěvků do projektu Studenti čtou a píší noviny. Autorka se v článku na téma Hodnoty 2009 zamýšlí nad tím, jak pomáhat potřebným, jak může pomoci ona sama.

Všechny práce najdete na www.idnes.cz/studenti

MF Dnes - 30. 4. 2009

Jak jsem vybírala peníze na nemocné AIDS

Sbírek je opravdu hodně, a proto vám napíšu jen o jedné, a to o sbírce jménem Červená stužka, která bojuje proti nemoci AIDS. Vybrané peníze za červenou stužku nebo za hezký pohled byly určeny nejen na boj se samotnou nemocí, ale také na různé přednášky, bezplatné testy pro lidi, kteří si myslí, že mají nemoc, a chtějí si to zjistit, ale také na výzkum choroby a hledání léku.

Sáma jsem se zúčastnila takové sbírky a ráda bych se světila s tím, co jsem zažila, co se mi za ten den stalo, jaké jsem potkala lidi a jaký názor nám i někteří řekli. Stalo se mi hodně zvláštních věcí, některé bych radši neprožila, byly velmi nepříjemné, zlé. Vybírali jsme peníze pro potřebné celý den ve městě Rumburk. První žena, které jsem se zeptala, jestli nechce přispět na sbírku Červená stužka, která je určena na různé přednášky, bezplatné testy a také na samotnou nemoc, přispěla. Poděkovala jsem a dala jí ještě letáčky. Další lidé, které jsem potkala a oslovila, nebyli zrovna dvakrát příjemní. Například asi v půlce dne jsem potkala dvě postarší ženy a ty řekly, že si za to nakažení mohou sami a že přispívat na jejich „blbost“ nebudou. Další mínili, že vybrané finance určitě nepůjdou pro lidi postižené AIDS a na přednášky a že jsem podvodnice. Nevěřili, ani když jsem se snažila prokázat průkazem, na kterém bylo jak moje číslo s adresou, tak číslo a adresa naší školy. Nevěřili a nepřispěli nám. Ovšem narazila jsem i na spoustu těch, kteří rádi přispěli. Byla jsem i v naší škole, tam příspěvek dali opravdu všichni a někteří učitelé dokonce dvakrát. Skončila jsem se sbírkou asi v šest hodin večer a myslím, že jsem vybrala docela dost.

Tímto jsem vám chtěla říct, abyste se nebáli zúčastnit se nějaké takové sbírky. Určitě se setkáte s nepříjemným odmítnutím jako i já, ale na druhou stranu pomáháte těm lidem, kteří to opravdu potřebují, a koneckonců i vy se jednou i můžete ocitnout na straně těch, kteří budou podporu a pomoc potřebovat.

Už se těším na druhý ročník, abych se mohla opět zúčastnit, i proto, že mě to opravdu bavilo a měla jsem pocit, že tím pomáhám lidem, co to potřebují.

Klára Grundzová, 1.P

Dobrý den,

jsem bývalý student Vašeho učiliště, nebo nyní odborné školy.

Napadlo mne, že byste mohli ve Vašem občasníku zřídit rubriku věnovanou bývalým studentům a nebo jim věnovat jeden díl. Myslím těm úspěšným, kteří zúročili své vzdělání a nyní jsou velmi rádi, že se na tuto školu přihlásili. Myslím, že by to mohl být motivující prvek pro studenty, kteří z nějakého důvodu uvažují o tom, že by školu opustili. V letech, kdy jsem na této škole studoval já, totiž mnoho talentovaných studentů, ať už kvůli prospěchu nebo něčemu jinému, ze školy odešlo. Dále bych se chtěl zeptat, zda-li v archivu máte ještě starší díly těchto školních novin, z let 98-01.

Děkuji za odpověď

S pozdravem Ondřej Šnobl, Indie producer,
S23 Industries - Studios, CZ Most

Ahoj Ondro,
děkujeme za námět. O něčem podobném uvažujeme již dlouho a Tvůj dopis se stal jen dalším impulsem oslovit naše úspěšné absolventy - majitele tiskáren, DTP studií, vydavatele, zástupce zahraničních firem, ale také třeba herce, sportovce a cestovatele, tedy všechny ty, co prošli branou našeho ústavu a ve světě se neztratili. Rádi bychom, aby pro nás a hlavně pro generace příštích polygrafů napsali pár slov o sobě, o dobách studia, případně doplnili veselou příhodou z... Rádi tyto příspěvky uveřejníme nejen na stránkách Bezevšeho, ale také by se hodily pro připravovaný sraz u příležitosti třiceti let školy, stejně tak jako „dobové fotografie“, zachycující jedinečnost tohohle ústavu.

-iša-

Integrovaná střední škola polygrafická,
ve spolupráci s Veletrhy Brno, a.s.
a společností GRAFIE CZ, s.r.o.

**uspořádá ve dnech 18. – 20. 5. 2009
SOUTĚŽ DOVEDNOSTI MLADÝCH GRAFIKŮ
Soutěž bude probíhat na BVV a.s.,**

Cílem soutěže je:

- podporování a rozvíjení cílevědomé výchovné práce se žáky a účelné využívání volného času a jejich dovedností a talentu,
- podpora vzájemné komunikace mezi odbornými školami,
- podpora komunikace mezi odbornými školami a sociálními partnery,
- evaluace dovedností žáků škol,
- motivace žáků pro další rozvoj v oboru.

Naši polygrafku budou reprezentovat žáci Jakub Žirovnický a Radek Štrba (oba ze 3.S), pedagogickým dozorem je pověřen Tomáš Slezák. Takže hoši, mnoho úspěchů.

-iša-

Je marihuana ještě lehká droga?

Marihuana – oblíbená droga mezi studenty středních škol. I na naší škole v září loňského roku 38% žáků přiznalo, že užívá marihuanu pravidelně nebo příležitostně. Studenti ji všeobecně považují za méně nebezpečnou než ostatní drogy, o psychologických následcích buď nic nevědí, nebo je podceňují.

ALE MARIHUANA SOUČASNOSTI UŽ LEHKOU DROGOU NENÍ!

Dříve obsahovala maximálně 3% účinné látky THC. Speciálním šlechtěním ve velkopěstírnách dosahuje až 40% THC a taková už může mít podobné účinky jako pervitin.

Za loňský rok objevili kriminalisté zde na severu Čech 29 velkopěstíren, jedna z nich se nacházela kousek od Rumburku, nedaleko Šluknova. Marihuana může vyvolat toxickou psychózu, může být spouštěčem vážných psychických onemocnění, může způsobit psychickou závislost se všemi následky, které z toho vyplývají. Na to všechno myslí, než si zapálíš jointa!!!

*Bc, Lenka Obergruberová, školní met. prevence
Informace převzaty z deníku MF DNES*

Na pomoc maturitě • Na pomoc maturitě • Na pomoc maturitě • Na pomoc maturitě

Viktor Dyk - Krysař

Příběh vypráví o krysaři, který chodil od města k městu a vyháněl krysy pomocí své píšťaly. Nikdo o něm nic nevěděl. Všichni mu říkali „Krysaři“, protože jeho jméno neznali. V krysařových rukách byla veliká moc. Píšťala, kterou nosil stále u sebe, mohla nejen odhánět krysy, ale i lidi. Při odvádění krys pískal krysař jen lehce, ale jakmile by zapískal více, začali by ho poslouchat i lidé.

Krysaře si zavolali konšelé z města Hameln. Hned po příchodu se krysař seznámí s Agnes. Ta je zasnoubená s „Dlouhým Kristiánem“, ale když pozná krysaře, začne ho podvádět. Po dokončení práce chce krysař zaplatit. Konšelé mu však nabízejí místo peněz výrobky ze dvou největších dílen města. To krysař odmítne, ale konšelé si stojí za svými. Naštavaný krysař má chuť zapískat silně na svou píšťalu, ale neudělá to kvůli Agnes.

Jednoho večera jde opět krysař za Agnes. Najde ji vylekanou, smutnou, našťvanou... Nechápe, co se děje. Agnes mu řekne, že čeká s Kristiánem dítě. I když to ze srdce nechce, posílá krysaře pryč. Agnes je ze všeho velmi zrcená. Nechce Kristiána, nemiluje ho, ale čeká jeho dítě. Chce být s krysařem, ale nemůže. Hledá uklidnění u matky a chce, aby jí vyprávěla pohádku o kopci Koppel, na kterém je propast, která prý vede do báje „Země sedmihradské“. Po vyslyšení běží Agnes ven a prospěvuje si poslední verš o zemi sedmihradské: „Dej nám, bože, dojít v sedmihradskou zemi“. Matka ji poté hledá, marně. Propukne v šílený smích. Nikdo nechápe, co se děje. Krysař se jí ptá, kde je Agnes. Ona mu řekne: „Agnes odešla“, a pustí se opět do velkého smíchu, „Agnes odešla do země sedmihradské!“ křičela a smála se dál.

Krysař, stížen tou smutnou zprávou, vzal píšťalu a začal pískat. Tak silně, že se její zvuk rozlehl po celém městě. Všichni všeho nechali a šli za krysařem. Ten je odvedl až k propasti. Cestou na kopec je vidí Sepp Jorgen, hloupoučký a nechápající. I když slyší zvuk píšťaly, nedochází mu, co má dělat. Tázavě se dívá na dav jdoucí za krysařem. Potom odejde do kostela, kde najde malé miminko, které křičí hlady. Sepp slyší opět melodii píšťaly. Nohy ho táh-

nou k propasti. Když stojí nad ní, hlasy ho táhnou dolů. Křik dítěte ale překoná zvuk píšťaly a hlasů. Jorgen se vzpomíná a jde najít ženu, která by dítě nakrmila.

Postavy:

KRYSAŘ je velmi tajemný člověk, který se velmi zapálí pro nějakou věc. Na začátku můžeme vidět, co s ním udělá, když se ho Agnes zeptá na jeho píšťalu. Záhadný muž, který se zamiluje do Agnes. I když v sobě má takové rozpětí, dokáže se uklidnit v jejím obětí. Smrt jeho milované ho tak zasáhne, že udělá čin, který by předtím neudělal.

AGNES je snoubenka „Dlouhého Kristiána“. Dokáže změnit krysaře. Dá mu to, co předtím nikdy nepoznal, lásku. Kvůli své chybě otehotní. Chce však být s krysařem. Kvůli tomu si vezme život.

KRISTIÁN, zvaný „Dlouhý“, si chce vzít Agnes. V budoucnu ho čeká bohatství, protože bude dědit. Nesnáší krysaře a dává mu to najevo. SEPP JORGEN je opuštěný rybář. Celému světu je jen pro smích kvůli své nechápavosti a hlouposti. Všechno mu totiž dojde až druhý den. Je to pěkný muž, ale žádná ho nechce. Jednou, když spal, přišli tam Lora a Katchen. Uprostřed jejich rozhovoru se Sepp probudil. Obě se začaly smát. Jorgen myslel, že se smějí jemu, proto je začal nesnášet a proklínal je.

KONRÁD ROGER je zavalitý muž s dobrým srdcem. Vlastnil hospodu u žiznivého člověka. Měl veselé a soucitné oči. Do hospody chodili lidé nejen proto, aby se napili, ale i proto, aby se odreagovali. Měl pomocnou ruku „Červenou Lízu“. Prý spolu něco měli, ale kde by krčmář vzal čas na takové věci.

GOTLICK FROSH je truhlář, široko daleko známý. Měl dílnu, ve které pracovalo šest dělníků. Frosh byl velmi pracovitý. Byl to muž vysokého vzrůstu. Patřil mezi konšely.

BONIFÁC STRUMM je menší a útlejší než Frosh. Jeho řemeslem je křečkovství. Je to velmi šikovný křeč, také známý širokodaleko. Vlastnil také dílnu a byl rovněž konšelem.

FAUST je neznámý muž, který se z ničeho nic objeví u žiznivého člověka, kde potká krysaře a začne mu vyprávět, že je jeho bratr, a vypráví mu o jeho veliké síle, která je ukryta v té píšťale. Krysař pořádně nechápe, o co mu jde. Faust se snaží ukázat mu svoji moc, ale krysař ji nevidí. Nakonec Faust zmizí. Představil se jako Faust z Wittenberka. Byl to muž v černém kabátu magistra. Měl bleďé, vyhublé tváře, černý nos a pohled zpytavý a neklidný. Zaprodal se ďáblu.

Dále tu máme matku Agnes, Loru Wolframovou, dceru řezbáře a Kachen Grillovou, dceru pekaře. A další vedlejší postavy.

„Usmíval se v návratu. Vše, čím se zabýval před okamžikem, vše, co trudilo jeho mysl, připadlo mu malicherným a prázdným. Svíral ji železnýma rakama. A mluvil, hledě do jejich slibujících očí, roztoužené a překotné: „Mohl bych zahubit Hameln. Mohl bych zničit Frose a Strumma. Mohl bych učiniti, že by nezůstalo živé bytosti

v opuštěných městských zdech. To všechno mohl bych učiniti. Nechce se mi... Bůh žádal deset spravedlivých, aby utěšil Sodomu a Gomoru. Chci být skromnější boha. Stačí mi jediná žena. Ušetřím Hameln pro tebe, Agnes.“ Jeho tvář dotýkala se její tváře, jeho tělo jejího těla. Agnes cítila opojnou radost. Krysař je její. Chápala, jak její. A její oči zazářily touto jistotou, bijící se v srdce, jako vůně májového večera ...“

Zajímavosti:

Příběh je inspirován staroněmeckou pověstí o krysařovi. Dyk do tohoto příběhu stylizuje i vlastní osobnost a vlastní vidění světa. Krysař je už do jisté míry zmoudřelý, i když nesmířený, proputoval už podstatnou část svých cest. Zná realitu, počítá s ní a její svár s ideálem prožívá na vlastní kůži. Jako v mnohých svých dílech, zesměšňuje Dyk v postavách občanů města malodušnost a hrubost, zneužívání veřejných funkcí, lhostejnost k neštěstí k druhým, samoúčelný iluzionismus, konvenci a maloměstskou počestnost. Bere ohled na určitou hodnotu lásky. Nejdříve krysař chce ušetřit město, ale zjistí, že jeho snažení bylo zbytečné, proto nechá zaznít v plné síle své píšťaly. Otevírá tak šanci něčemu novému.

Zhodnocení:

Kniha se mi velmi zalíbila. Nedokázala jsem se od ní odtrhnout a úplně jsem jí propadla. Z mého pohledu není toto dílo pro všechny. Nad příběhem se musí přemýšlet. Možná je to tím, že jsou tam kapitoly, které na sebe nenavazují. Z jednoho místa jdeme najednou na jiné, proto by bez uvažování tato kniha nedávala smysl. Musíme si umět dát k sobě věci a přemýšlet nad příběhem.

O autorovi:

Viktor Dyk (1877-1931) byl český básník, prozaik, dramatik, publicista a politik. Své první verše publikoval pod pseudonymem Viktor Souček. Nejdříve spolupracoval se Světozorem, poz-

ději s Lumírem a nakonec přispíval do Lidových novin. Od počátku války byl spojený s domácím odbojem, zastával protirakouské stanovisko, účastnil se jednání za vytvoření samostatné republiky, za to byl zatčen a uvězněn. Poz-

ději propuštěn pro nedostatek důkazů. Roku 1918 se stal poslancem a v roce 1925 i senátorem národně demokratické strany. Zemřel na srdeční mrtvici při koupání v Jaderském moři.

Michaela Casková, 1.S

V 80. letech rap definitivně dobyl svět popu. Ovšem do mírumilovného mejdanového soundu se začínaly vměšovat první brutální podtóny. Zatímco na východním pobřeží USA znamená HIP HOP především radostné párty, zaznívají v roce 1983 ze západního pobřeží první texty plné násilí: ICE-T založil se svými singly „COLD WINTER MADNESS“ a „BODY ROCK/KILLERS“ gangsta-rap. Tehdy ale ještě nikdo nechtěl tyto drsné rýmy poslouchat. HIP HOP zůstává happy a je stále úspěšnější: „THE FRESH FESTIVAL“ z roku 1984 je první americké rapové turné. Zabloudíme-li ale do České republiky, i zde se HIP HOP pohybuje na prvních příčkách u mladých posluchačů. Jasně, máme tu i styly jako je: METAL, DRAMCE, JUNGLE, DISKO atd... Ale ten, kdo HIP HOP skutečně hodně poslouchá, jím žije. Nemusím chodit ani moc daleko, stačí se podívat k nám do školy. Volné „hadry“, provokativní výraz v obličeji, k tomu značky jako: ADIO, DC, HERSE-FEATHERS, VEHICLE. A udělám si rovnici o jedné neznámé, tenhle poslouchá HIP HOP. Naše hudební scéna není určitě tak bohatá jako ta americká, ale pár „kousků“ tu taky najdeme. Mezi prvními mě napadají dva pražští kluci INDY A WITCH, kteří se ukázali na HIP HOP KEMPU a předvedli, že to umí. DJ WITCH teď vydal nové album s názvem „THE GOLDEN TOUCH“, na kterém uslyšíte takové hvězdy, jako jsou LIL WAYNE nebo NIRONIC.

Doporučuji:

EKTOR A ENEMY - VIDÍM TO JAKO VČERA
INDY A WITCH - HÁDEJ KDO
JAY DIESEL - Z PRVNÍ STŘELY
IDEAFATTE - MEZI TÍM
STRAPO - MC KTORY VIDEL PRIVELA
KONTRAFAKT
ZVERINA
MOJA REC

-Makina-

Jak jsem byl na

Již druhý koncert britské legendární hardrockové kapely, na který jsem se měl chystat, se měl konat opět v liberecké Tipsport aréně v rámci zahajovacího ceremoniálu k mistrovství světa v lyžování.

Celý natěšený a pevně rozhodnutý prodrat se do prvních řad a ukořistit trsátko mého oblíbeného baskytaristy Rodgera Glovera jsem se vydal na cestu. Přes různá varování kvůli místu na parkování jsem se vydal k cíli autem. U haly jsem sice zaparkovat nemohl, ale našel jsem místo opodál. Se svým dlouholetým rockově založeným kamarádem jsme tedy vyrazili směr Tipsport aréna. Ke vchodu jsme se dostali asi hodinu před otevřením, což znamenalo, že jsme v nejtužším období letošní zimy mrzli v letních botách, které jsem měl kvůli lepšímu řízení a protože se lépe hodí ke kožené bundě, a prožívali snad nejdlejší hodinu v životě.

a masou lidí tlačících se dopředu. Po chvíli tlak ustal a lidé si našli každý své místo. Vtom se konečně ozval první zvuk rytmičku Jana Paice a okamžitě jsem poznal, že se jedná o úvod k legendární skladbě z roku 1972 Highway Star. Fanoušci šleli a já samozřejmě taky. Tihle

Konečně se otevřely dveře, jimiž jsem prošel asi jako třetí. Po menší osobní prohlídce jsem musel přemluvit ochranku, ať mi nechá pít, a pak už nic nebránilo tomu, abych pádlil k pódiu. Když jsem doběhl až k bariéram, měl jsem smíšené pocity. Byl jsem sice až vpředu, nicméně ona bariéra stála několik metrů od pódia kvůli vystoupení na ceremoniálu, což ale znamenalo, že až začnou hrát Deep Purple, první bariéru odstraní a bude tu možnost, že se až k pódiu dostanu jako první. Rozhodl jsem se věřit tomu, že se tam dostanu včas. Diváci již byli uvnitř, což znamenalo, že to co nevidět začne. Nejprve jsem si vyslechl nezbytný ceremoniál a představení zúčastněných zemí. Dále vystoupily naše celebrity a zazpívaly zde nějakou hymnu letošního mistrovství světa, která byla mimochodem příšerná a byla pochopitelně z playbacku. Poté se objevil na podiu všemi očekávaný Karel Gott a celkem nepřesně otvíral pusu na znějící playback české hymny. Jelikož jsem byl pár metrů od pódia, viděl jsem tam moc dobře. Nezbytnosti skončily, zhasla světla, začala laserová show a mezitím organizátoři zakryli zbytek ledové plochy před pódiem a chystali se odstranit první bariéru. Když se tak stalo, okamžitě jsem vystartoval k pódiu. Náhle jsem se ocitl mezi ocelovou bariérou před pódiem

vitální pánové v letech na nás chrlili jeden hit za druhým. Byl to opravdu skvělý pocit, když se mi Rodger podíval do očí, já zaskandoval a on se pousmál. Celý koncert jsem lupal po trsátkách, která kytarista s basistou házeli fanouškům, ale na žádné jsem nedosáhl. Při poslední skladbě se konečně naskytla příležitost a trsátko letící přímo proti mně jsem srazil k zemi. Okamžitě jsem šel na kolena a ve spleti nohou jsem konečně ten vzácný suvenýr získal.

Koncert skončil a já jsem se se skvělým pocitem z báječného koncertu vydal domů. Co dodat? Byl to zkrátka ohromný zážitek, na který budu dlouho vzpomínat.

Roman Korenec, 4,5

Mezinárodní veletrh obalového, papírenského a tiskařského průmyslu

embax print

19.-22.5.09
BRNO

EmbaxPrint se svým rozsahem a strukturou řadí k nejvýznamnějším oborovým prezentacím obalového, tiskařského a papírenského průmyslu ve střední Evropě. Veletrh představuje ucelenou přehlídku materiálů, strojů, technologií a věnuje se také novým trendům v oblasti grafického designu, předtiskové přípravy a reklamní produkce, která je s obalem a tiskem stále více provázána.

Motto jubilejního 25. ročníku veletrhu EmbaxPrint 2009 zní „Vstříc novým technologiím!“. Toto heslo vystihuje podstatu veletrhu, kde jsou k vidění novinky obalového a tiskařského průmyslu. Technologie prezentované na veletrhu EmbaxPrint jsou často ve fázi uvedení na český a mnohdy i mezinárodní trh. EmbaxPrint se tak stává důležitým marketingovým nástrojem pro zahájení životního cyklu výrobků a růstu jejich prodeje.

OBOROVÉ TRENDY:

Digitalizace a personalizace tisku

Důraz na design a efektivitu

Rostoucí zájem o velkoformátový tisk

a malonákladové série

Rostoucí spotřeba papíru

Obal a tisk jako marketingový nástroj

EXPONÁTY:

EmbaxPrint nabízí všechno pro tisk, reklamu, digitalizaci a obaly: materiály pro tisk a obaly, zařízení a technologie, řešení IT, obaly a logistiku, ochranu životního prostředí, odpad a obalový odpad, logistiku v obalovém, papírenském a tiskařském průmyslu, služby, odbornou literaturu.

-iša-

Megavideo.com je jeden z největších video portálů v celém internetu. Na rozdíl od jiných podobných služeb nabízí i zpoplatněné členství, které vám umožní uploadovat video o celkové velikosti až 5GB a v budoucnu i získávat peníze za reklamu, která doprovází vaše video. To vše za 60\$ za rok, nebo 200\$ celoživotně. Díky široké členské základně a poměrně dobré kvalitě videa je právě megavideo často využíváno jako zdroj celých streamovaných filmů a seriálů, proto časová omezení velmi znepříjemňují život mnoha lidí po celém světě. Momentální limit je nastaven na 72 minut a dalších 52 minut musíte čekat, což divák připraví o nejdůležitější třetinu většiny filmů, nebo dovolí shlédnout necelé dva díly seriálu.

Jak na megavideo bez limitu?

Na internetu najdete několik návodů jak toto bezpečnostní opatření obejít, avšak plno z nic už není funkční. Dřívější metoda prolomení ochrany spočívala v tom, že po úplném načtení zastaveného filmu uvedete prohlížeč do stavu off-line. Po odhalení mezeře, megavideo provedlo určitá opatření proti této mezeře. Později stačilo pouze blokovat cookies a opakovat předchozí krok, avšak i tento způsob je nyní neúčinný. Jediným dnešním řešením, kromě koupě premium účtu je změna IP adresy každých 72 minut a tím zamezení časovému limitu.

Pokud nemáte pevnou IP adresu, máte vyhráno, stačí odpojit modem a při dalším zapojení se IP adresa automaticky změní. Problém začíná jen tehdy, když máme IP adresu pevnou. Ale i tak je způsob velice prostý. Jeden ze způsobů je vyhledat proxy server a přesměrovat se přes něj. Jak na to? Pro firefox 3: Nástroje-možnosti-rozšířené-sít-nastavení připojení-ruční konfigurace proxy serverů a tam vložte proxy server (seznam proxy serverů naleznete na této adrese: www.samair.ru/proxy a nebo <http://proxy-list.org>). Například takto: proxy-64.66.192.61:32080. Do kolonky http proxy vložte 64.66.192.61 a do kolonky port: 32080. Nevýhody tohoto způsobu jsou, že některé proxy servery jsou nefunkční, moc pomalé, mají zakázané megavideo (objeví se connection problém) a některé jsou sem tam vybrané jinými uživateli.

SERVERY		
Youtube	+ bezplatné sledování + žádné časové ani datové limity při sledování + podpora češtiny	- špatná kvalita - časové omezení nahrávaných souborů
Stream	+ bezplatné sledování + kvalita videa	
Yahoo video	+ bezplatné sledování + žádná omezení	- pouze slušná kvalita
Mega-video	+ kvalita videa + funkce přehrávání + aktualizace	- zpoplatněné - časové omezení bez premium účtu

Druhý způsob je stáhnout si generátor IP, těchto programů se na internetu povalují stovky, já používám IPShark.

Stažení seriálů a filmů ze stream serverů

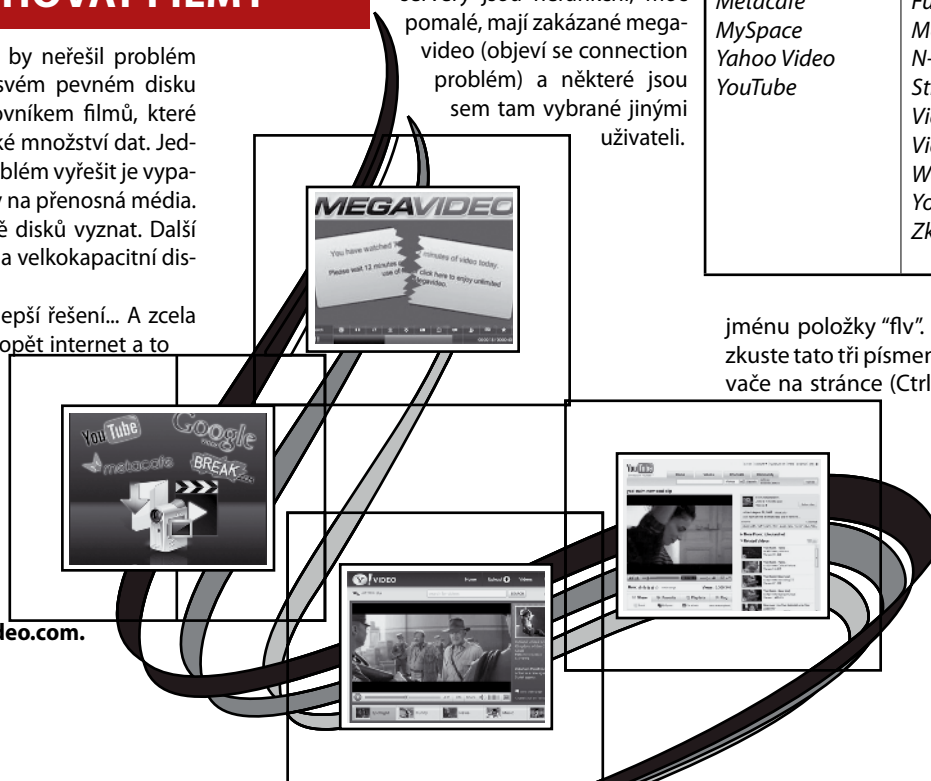
Po instalaci populárního rozšíření pro Firefox zvaného Downloadhelper (soubor naleznete na adrese: <https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/3006>). Je možné stáhnout jakoukoli streamování obsahu běžící ve vašem prohlížeči Firefox, takže můžete snadno stahovat videa z libovolného video streamingu stránek pomocí jediného kliknutí. Tato metoda je asi ze všech nejpohodlnější. A jak stahovat stream videa s Operou? Otevřete si stránku s požadovaným videem a nechte soubor načíst. Až bude video kompletně načteno, klikněte na Nástroje-Pokročilé-Cache. Objeví se před vámi dlouhý seznam souborů, které byly načteny do paměti. Položky budou pravděpodobně označeny jménem, které vám o souboru nic neřekne, přesto zkuste najít ve

JAK STAHOVAT FILMY

Neznám snad nikoho kdo by neřešil problém s nedostatkem místa na svém pevném disku a obzvláště, jestliže je milovníkem filmů, které doopravdy zabírají obrovské množství dat. Jedna z možností jak tento problém vyřešit je vypalovat své oblíbené filmečky na přenosná média. Kdo se má ale v té záplavě disků vyznat. Další možností je ukládat filmy na velkokapacitní disky, v řádech terabitů.

Já ovšem znám mnohem lepší řešení... A zcela zdarma! Naši záchranou je opět internet a to

v podobě portálů nabízejících online sledování filmů, seriálů, televize a dalších mnoha zajímavých věcí. Máme ovšem na výběr z několika možných kategorií a to kvalita, omezení a bezpečnost. Já osobně vsadil na kvalitu, a proto jsem zvolil portál **Megavideo.com**.

Seznam stream serverů	
zahraniční:	české:
FaceBook	Bomba
Megavideo	ČekniTo
Metacafe	Fuk
MySpace	MojeVideo
Yahoo Video	N-Joy
YouTube	Stream
	Video-Animace
	Video-Video
	Webvize
	YouTube CZ
	Zkouknito

jménu položky "flv". Pokud se vám to nedaří, zkuste tato tři písmenka najít pomocí vyhledávače na stránce (Ctrl+F). Klikněte na požadovaný soubor a vyberte cílové místo stahování. Způsobů jak stahovat soubory ze streamů je ještě mnoho, ale myslím, že tyto jsou jedny z nejjednodušších a nejrychlejších.

mr. mongrel

PERLIČKY Z HODIN

ON:

- Prezident ČR – volební období 2 roky, věk kolem 58 let, pravomoci: v zásadě může cokoliv, ale vlastně nemůže cokoliv, protože jsme v demokratickém státě a musí nebo měl by vyslechnout také lid. Prezident nesmí velezradovat.
- Parlament má 2 komory – pravou a levou (pravicovou a levicovou).
- Vysvětlí senátní volby. Senátory volí poslanci, ne běžní smrtelníci.
- Vždy se vymění odhadem půlka senátorů (zajímavý matematický odhad).

EKONOMIKA:

- DPH – daň z přidané hodnoty – je to nějaké procento z celkové ceny produktu, které jde do „kapec“ tlustochům, jako je Paroubek.

LITERATURA

- zajímavá literární jména, osobnosti a jiné:

- Karel Máj: Máj
- Nesnesitelná lehkost bití (*chudák hrdina*)
- Krainova expedice (*ta Simona má ale vliv*)
- Jan Hus – 1400 – 1442 (*zajímavé*)
- J. Hus prodával odpustníčka...
- J. Hus byl universitní milíř (*černý humor?*)
- Znamení zlé ženy (*chtělo by ji zkrátit*)
- Kůnina a žák (*to je tedy pěkná konina*)
- 1. české divadlo se jmenovalo Zámeček (*ten rumburský?*)
- Tomek a lesní panna (*vida*)
- Zločin a kat (*ano, trestá...*)
- V Mezopotámii vynalezli hliníkové písmo (*to se ještě Hliník neodstěhoval do Humpolce*)
- Posvátné knihy Indie – Kámasutra
- Popiš čínské písmo – klikyháky
- Kdo hlásal islám? Alláh.
- Jak je starý Epos o Gilgamešovi? Hodně.

Vybrala - ŠA-

O církvi:

„Nejvyšší představený křesťanů zve se papež a je evidentním příznivcem tuningu klasických vozů Mercedes řady G.“

Z písemné práce v hodině dějepisu

O příchodu Slovanů:

„Slované přišli do Čech. Bude to už nějaký ten pátek, co jeden na svůj věk dosti vitální praotec vyšplhal podoben kamzíku na vrch poblíž Prahy, jež tam tenkrát nestála, a pravil, že tady je dost mlíka a medu, to by šlo. No a ostatní Slované se asi opičili, vykopali ze své nové domoviny ostatní kmeny a vyvražдили všechny medvědy.“

O Sámovi:

Někdy kolem 6. století se začali na naše území toutsit Slované, v 7. století je sjednotil franský kupec Sámó. Vedl nás v boji s Franky (zrádce), jenž jsme vyhráli. Pak zemřel a říši čekalo to samé, co Microsoft po odchodu Billa Gatese, rozpadla se.

Autorem výroků a kresby je Adam Nebeský z 1.S

Kterak českým učitelům kručí...

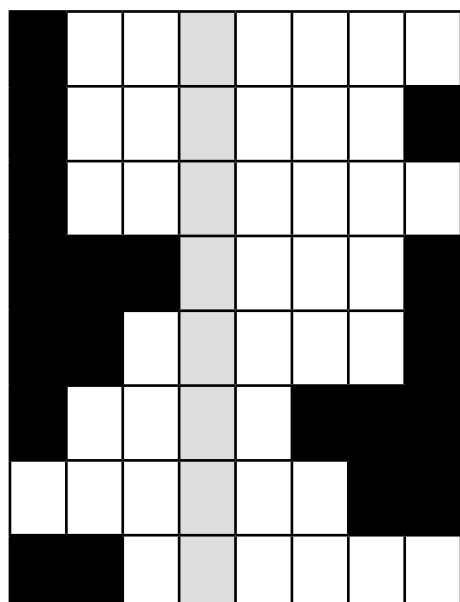
Byla třetí hodina, ekonomika. Psali jsme test a třída byla nezvykle klidná. Do ušních bubínek tlačilo až příliš hlasité ticho, které se opíralo o tlumený zvuk propisovaček škrábajících na papír. Idylickou pohodu náhle rozsekl zvuk kručení žaludku, který se nezadržitelně dral z útrob pana učitele. V tu chvíli celá třída vybuchla smíchy a žáci na sebe vrhali škodolibé výrazy. Pan učitel, sedící na svém stolku, aby měl dokonale výhled, se trochu zahanběně, ale s úsměvem na rtu zeptal, jestli náhodou někdo nemá přebytečnou svačinu.

- Andrew -

CESTOVÁNÍ aneb s kritickým úsměvem

Jednou za měsíc jezdím za přítelkyní do sto sedmdesát pět kilometrů vzdáleného Rakovníka. Většinou cestuji autobusem do Prahy, odkud se metrem dostanu na jiný autobus. Každý si určitě umí představit, jak nudné dokáže být pětihodinové cestování. Obzvlášť, když cestujete sami a nemáte si s kým popovídat o svých zážitcích za posledních pár dní. Proto byl pro mě vysvobozením konflikt, který se stal v metru při cestě z Holešovic do stanice Muzeum. Nastoupil jsem do vlaku, položil si zavazadlo pod nohy a chytil se za tyč uprostřed vagonu. Stále jsem nebyl z cesty nijak nadšen, ale brzy se to stalo. Všiml jsem si dítěte, které se pohybovalo mezi sedačkami a nevypadalo to, že by si ho kdokoliv všiml. Chlapci mohli být tak pět let. Zastavil se u jednoho místa, kde seděl postarší pán, který si četl noviny, bulvár Blesk, a chlapec mu začal deník vytrhávat z rukou. Lehce prošeďivý muž nahlas pronesl, jestli by si matka nechtěla dítě ohlídat. Po chvíli se jedna žena ozvala. Vůbec by mě nenapadlo, že je to jeho maminka, protože si malého chlapce vůbec nevšímala. Vysoká bruneta s dlouhatánskými nehty tedy pronesla na celý vagon, že své dítě vede ke svobodě a demokracii, a tak mu nehodlá cokoliv zakazovat. Zarážilo mě, co všechno si lidé dokážou představit pod slovem demokracie a svoboda. Vždyť svoboda neznamena, že si můžeme dělat cokoliv, jakkoliv a bez následků. Když jsme dorazili na přestupní stanici Muzeum, zvedl se mladý příznivec punku, který celou situaci v metru také sledoval. Zastavil se u té starostlivé maminky, vyndal žvýkačku z pusy a nalepil ji na čelo ženy se slovy: „Je přece demokracie!“ Pak už mi cesta do cíle trvala jen dvě velice krátké hodiny. Hlavou mi totiž běhalo, kolik bychom asi tak museli spotřebovat žvýkaček, abychom je mohli nalepit všem lidem s podobnou představou o svobodě a demokracii na čelo.

Petr Kvapil, 4. S

Typ maloformátového ofsetového stroje

Polygrafický výrobek propagující akci

Předchází v knize hlavnímu titulu

Příjmení třídního učitele ve 2.S

Označení pro tisk

Knihářské lepidlo

Příjmení nejlepšího kuchaře v EU

Síla tahů písma

SUDOKU - úroveň 1

	6		5		1		2	
1		2				9		5
				7				
6		3				4		7
			3		6			
2		4				8		6
				1				
5		7				6		4
	4		7		2		7	

SUDOKU - úroveň 2

5		3				8		6
		4	5	6	7	9		
3		1	9		2	5		4
			3		8			
4		8	6		1	7		9
		7	2	1	6	3		
1		6				2		5

◀ Mnoho štěstí při volbě otázky a úspěšně složenou (TAJENKA) přeje redakce Bezevšeho.

Hledání ztraceného času

I.

Stránku připravil a o fotografie pro další pokračování „Hledání ztraceného času“ Vás prosí -iša-